

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

„Adu-ți aminte“

E. G. White

„Dumnezeu a seos un popor din carizra lumii, și
la fiecare pas a demonstrat că El îl conduce.“

„Trecînd în revistă istoria noastră de pînă acum, parcurgînd fiecare pas de înaintare pînă la ceea ce sîntem astăzi, pot spune: Dumnezeu să fie laudat! Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi sînt plină de uimire și de încredere în Hristos ca Conducător. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît de a uita modul în care ne-a condus Dumnezeu și lecția ce ne-a dat-o în istoria noastră de pînă acum“ (I.S./196).

Revăzînd modul în care Dumnezeu S-a purtat față de noi pînă acum, acest lucru va încuraja și va reînvia nădăjdea în inimile poporului lui Dumnezeu. Apostolul Ioan sublinia: 'Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții și singele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat' (Ioan 1,5-7).

„Dacă vom umbla în lumină, după cum El este lumină, atunci nu vom avea niciodată de dat o mărturie întunecată, lipsită de frumusețe și lumină. Este nevoie să înfățișăm poporului modul în care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent, și să povestim lucrările Lui minunate făcute în favoarea copiilor Săi. Avem nevoie să ne reamintim cuvintele: 'Aduceți-vă aminte de zilele de la început, cînd, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe' (Evr. 10,32).

„Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie puternică, să aibă un nume și, să fie respectată în toată lumea. Domnul Hristos a făcut totul pentru realizarea acestui lucru. Acum este nevoie de eforturi stăruitoare, profunde și sincere, pentru a răscumpăra necredincioșia de care am dat dovadă în trecut. Timpul, un timp prețios a fost pierdut rătăcind departe de Dumnezeu. Fiecare caracter urmează a fi cîntărit în balanța Sanctuarului; dacă caracterul moral și creșterea spirituală nu corespund cu ocaziile și binecuvîntările primite, atunci, în dreptul numelui nostru se va scrie... 'găsit prea ușor'.

„Toți aceia care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, vor căuta zi de zi să înțeleagă ce cred și de ce cred... cercetînd Scripturile pentru ei. Aceia care cu umilință cercetează caracterul lui Hristos, vor reflecta chipul caracterului Său mai mult și tot mai mult. Coborîrea Duhului Sfînt asupra bisericii este privită ca un eveniment al viitorului; dar este privilegiul bisericii acela de a trăi această experiență acum. Să căutăm acest lucru, să ne rugăm pentru el și să cre-

dem. Noi trebuie să trăim experiența aceasta căci cerul așteaptă să reverse Duhul Său peste voi.

Un singur Conducător spiritual.

Mulți dau greș în a onora și folosi cum se cuvine responsabilitățile și privilegiile ce le au. O, cit va continua oare această insensibilitate și această moarte spirituală? Cit timp biserica va mai fi oare bîntuită de diferende personale? Domnul Isus Hristos este Singurul Conducător spiritual și noi sîntem 'membri' ale trupului Său. Biserica este înfățișată ca dezvoltîndu-se; crescînd credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine înche-gat și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste' (Efes. 4, 15-16).

„N-am putea, n-ar trebui oare să ne rugăm mult mai mult, cu mai mult zel ca Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să trezească la lucru puterea de discernămint a poporului Său, ca să se vadă că, înălțurînd din mijlocul și din viața lui gelozia, răutatea, minia și neînțelegerile pline de răgătat, răspunde astfel rugă-cinilor lui Isus Hristos ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și cu Tatăl una sînt? Este oare posibil ca simțămîntele acelor care pretind a crede adevărul să fie paralizate? Nu văd ei oare pe Hristos? Nu înțeleg ei oare că acționînd ca și cînd ar fi o problemă de mică importanță a nu fi de acord sau a te angaja în controversă, ei nu fac decît să risipească și nu să adune? Frate, privește cu răceală pe fratele său și slujitor al lui Dumnezeu nu are încredere deplină în slujitorul lui Dumnezeu. Biserica se pare că și-a pierdut acel atribut ce unește și ține strîns — iubirea —, iar membrii ei sînt atît de bine uniți ca și funia de nisip. Și cu toate acestea, criza cea mare a zilei Dom-nului stă să vină. Care este cauza acestui egoism și bigotism? Ce înseamnă oare această mulțumire de sine, această tendință spre a rupe și nu a clădi? Aceasta înseamnă că adevărul n-a sfîntit sufletul, n-a adus orice gînd făcîndu-l rob ascultării de Hristos. Mulți se prind de independența lor, alegîndu-și singuri drumul și nu drumul și voința lui Dumnezeu. Adevărul, este crezut în teorie, dar nu primit din dragoste față de el, de aceea sufletul este lăsat tot așa de rece ca și gheața. Aceia care sînt sfîntiți prin adevăr vor fi una cu Hristos. Singele ispășitor al Mielului lui Dumnezeu, cimentează inimile laolaltă. Mîdățile sînt legate de butuc“ (R.H./19.III.1895).

„Cursul păcătoș al israeliților este raportat în Sfînta Scriptură spre a fi o avertizare pentru poporul lui

(continuare în pag. a 2-a)

Anul LXIII

Mai — Iunie

1985

Iubiți frați și stimate surori,

Scumpi frați conlucrători,

Săptămîna de Rugăciune a anului 1985 ne stă înainte. Un nou moment de profundă reculegere și meditație. Un ochi cercetător scrutînd lăuntru ființei noastre și un braț divin ocrotitor călăuzindu-ne pe drumurile vieții în spiritul rugăciunii de mijlocire a Domnului Hristos: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău“ (Ioan 17,15).

Subiectul prelegerilor din acest an ne vorbește despre modul în care Dumnezeu își conduce poporul și biserica, pe copiii Săi, oglindit în istoria poporului Său din vechime. Studînd și rugîndu-ne, meditănd asupra acestor solii, vom înțelege mai bine răspunderea pe care o avem față de privilegiile și ocaziile ce ne sînt oferite și astfel vom răspunde cu mai mult interes și din tot sufletul invitației de a coopera cu Duhul Sfînt la aducerea la îndeplinire a voiei Celui Atotputernic.

De prea mult timp, Israelul spiritual peregrinează în pustia nedesăvîrșirii lui. Mintuitorul a amînat destul timpul împlinirii făgăduinței Sale. Indiferența, incropeala, neglijența și nestatornicia experienței spirituale a făcut ca mulți așa-ziși urmași ai Domnului Hristos să se complacă într-un formalism religios, în imoralitate și înstrăinare de țelul idealului creștin. Exercițiile spirituale (studiu, meditație, rugăciune), atît de necesare creșterii spirituale, sînt neglijate.

În această Săptămîna de Rugăciune, solia prelegerilor ce ni se adresează este aceea a unei reînvioreări spirituale, a unei depline consacări. Serva Domnului sublinia următoarele gînduri:

„O reînvioreare a adevăratei evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră. Realizarea acestui deziderat divin trebuie să constituie lucrarea și preocuparea noastră prioritară. Dar o reînvioreare se poate aștepta să se realizeze numai ca un răspuns la rugăciune“ (1 SM/14).

De aceea, în această Săptămîna de Rugăciune, să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru realizarea acestui lucru în viața noastră și a comunităților noastre. Să credem și să cooperăm cu cerul pentru a fi ceea ce este necesar

a fi. Să nu ne mulțumim cu nimic mai puțin decît cu totala noastră identificare cu Mintuitorul nostru.

În toată istoria Vechiului Testament, poporul lui Dumnezeu și-a amintit de intervențiile puternice ale lui Dumnezeu, care, cu braț puternic, a intervenit în momentele de grea cumpănă pentru a-l scoate din situații de disperare și a-l duce în căminul său. Atunci cînd primejdiile amenințau, cînd invidia îi asalta, cînd obiceiurile și practicile păcătoase ale celor din jurul lor îi ispăteau și îi împingeau la apostazie, intervenția salvatoare a lui Dumnezeu a ajutat la păstrarea stabilității și credincioșiei poporului Său.

Istoria sacră are foarte multe lucruri ce ne sînt de folos și nouă astăzi. Căci, spune Cuvîntul, cele scrise au fost scrise pentru noi, pentru învățătura noastră, a celor ce trăim în segmentul de pe urmă al istoriei Planului de Mintuire (1 Cor. 10,11). Este nevoie să învățăm din istoria călăuzirii divine din decursul istoriei Planului de Mintuire și să luăm seama la avertizările adresate Israelului din vechime, atunci cînd trecem prin necazuri și încercări, prin momente de descurajare și să ne încredem totdeauna în Mintuitorul nostru, care poate duce la desăvîrșire lucrarea începută în viața noastră de către Duhul cel Sfînt al lui Dumnezeu.

Putem spune că istoria Bisericii Adventisteilor de Ziua a Șaptea este istoria conducerii și intervenției divine în viața și lucrarea ei. În ciuda slăbiciunilor noastre, a căderilor și unor a consecvenței noastre, El a făcut și este gata să facă lucruri mari pentru noi.

Să poposim înaintea lui Dumnezeu cu sufletele și inimile deschise în aceste zile ale Săptămîinii de Rugăciune. Să fim gata a da urmare impresiunilor Duhului Sfînt și să dăm ascultare cuvintelor bărbatului lui Dumnezeu Iosua, care spunea cu simbol de jurămint:

„Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-I cu scumpătate și credincioșie... alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cit despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului“ (Iosua 24,14-15).

Ziua marilor înfăptuiri

9 Mai — o zi întipărită adânc în memoria timpului. Poporul român și chiar popoarele lumii nu vor uita niciodată acea istorică zi de acum patru decenii, ziua de 9 mai 1945, când s-a încheiat unul din cele mai dramatice capitole din întreaga existență a omenirii: al doilea război mondial. Niciodată nu se poate uita ziua care a marcat triumful definitiv al forțelor rațiunii și dreptății, împotriva celor ale teroarei și nedreptății, căci după ani grei de cumplite suferințe, lanțuri și robie, primăvara anului 1945, urma să aducă în istorie și în inimi mult dorita victorie.

Dar ziua de 9 Mai este o zi cu dublă semnificație în istoria poporului român. Printr-o fericită coincidență, noi, românii, sărbătorim în această zi, atât ziua cea mare a Victoriei împotriva fascismului cât și ziua Independenței, pentru că la 9 mai 1877, într-o atmosferă de nemărginit entuziasm, de răspundere pentru soarta țării, a fost proclamată independența de stat a României.

Victoria împotriva fascismului și cucerirea independenței de stat a României sînt evenimente despărțite în timp de aproape trei pături de veac. Dar ele sînt apropiate prin teluri și prin afirmarea puternică a unor mari virtuți ale poporului nostru, ca patriotismul și eroismul, voința de a trăi într-o țară liberă,

suverană și independentă. Totodată, cele două evenimente sînt profund legate de toate marile momente ale istoriei patriei, de lupta de veacuri a poporului nostru pentru unitate și independență.

Cartea de istorie, cartea de căpetenie a fiecărei nații — definită astfel de Nicolae Bălcescu — reliefează drept o caracteristică fundamentală a trecutului poporului nostru, încă de pe vremea strămoșilor geto-daci, lupta pentru libertate, unitate și independență, pentru apărarea onoarei și demnității sale.

Stau mărturie în acest sens ridicările la luptă sub steagurile încercate de biruință ale lui Mircea cel Bătrîn, Ștefan Vodă, Mihai Viteazul, marea revoluție condusă de Horia, Cloșca și Crișan, revoluția condusă de Tudor Vladimirescu, revoluția de la 1848—1849, Unirea din 1859, cucerirea independenței în 1877, făurirea statului național unitar român în anul 1918, revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944, participarea României cu toate forțele materiale și umane la marea bătălie a coaliției Națiunilor Unite pentru încetarea celui de al doilea război mondial.

Dar răspunderea de a împlini visul secular de independență a revenit generației de la 1877. Străbunii conservaseră limba și apăraseră pămîntul strămoșesc. Părinții înfăptuiseră unirea. Acum, istoria îi chema pe toți cei ce trăiau în România, în tumultosul an 1877 să consacre independența de stat. Proclamată solemn de Adunarea Deputaților la 9 mai 1877, independența avea să fie cîștigată pe deplin prin lupta eroică a armatei române, sprijinită de întregul popor, armată care s-a distins prin participarea sa plină de bravură. Pentru generațiile de azi este limpede faptul că independența statului nostru, la fel ca și unitatea lui, s-a împlinit prin voința unanimă a poporului. Independența a fost cucerită în lupte crîncene, ea nu a constituit expresia voinței unor puteri din afară ci a fost actul istoric marea înfăptuit prin vrerea poporului român, dornic de libertate și neafîrnare.

Cei patruzeci de ani ai aniversării mărețului act al victoriei pe care îi împlinim acum, ne reamintesc, pregnant faptul că demonstrația istorică a spiritului de libertate, sacrificiu și unitate al poporului român de-a lungul secolelor, nu a fost doar ceva temporar sau periodic, trecător odată cu evenimentele și

anii. Aceștia ne-au arătat viabilitatea existenței și permanența dorinței poporului nostru. Acțiunea României în vederea sfîrșitului operativ al războiului, a constituit un act de conștiință și răspundere exprimînd un consens național.

Astfel, prin efectivele și forța sa combativă, România s-a înscris ca fiind a patra putere în cadrul acțiunilor Națiunilor Unite, deoarece prin efortul său, prin sacrificiile umane, prin actele de vitejie, după opiniile experților timpului a scurtat cu aproape șase luni durata războiului, salvînd de la piere milioane de vieți omenești și imense bunuri materiale și spirituale.

Acționînd cu clarviziune, țara noastră a pus la dispoziția cerințelor victoriei, întreaga rețea de căi ferate, întregul material rulant, conductele de petrol, flota fluvială și maritimă, porturile, docurile și antepozitele, aerodromurile și instalațiile aferente, atelierile de reparații, rețeaua telefonică și telegrafică. Și credincioasă tradițiilor internaționaliste, glorioasa armată română nu s-a oprit la limitele frontierelor naționale. Ea a continuat cu abnegație și eroism drumul către eliberarea și pacificarea țărilor vecine și astăzi prietene.

Și jertfele românești n-au fost zadarnice. În cele 263 de zile ale contribuției României, pe un parcurs de circa 1700 km, românii au eliberat peste 200.000 km pătrați, au traversat prin mari greutateți 20 masive muntoase, au trecut 12 mari cursuri de apă, eliberînd 3.831 localități, între care 53 de orașe.

Cine ar putea evalua valoarea jertfelor aduse în obținerea victoriei? Milioanele de dolari la care au fost evaluate nu pot nicicum exprima realitatea, deoarece ne gîndim nu numai la cei 150 mii de ostași români morți și dispăruți în război, ci și la miile de familii distruse literalmente dat fiind dispariția celor dragi. Multe au fost elogiile și aprecierile privind contribuția României pentru o mai grabnică terminare a războiului. Ele constituie o adevărată cunună de lauri pe fruntea României.

Văzînd toate acestea, nu putem decît să ne descoperim cu mult respect și considerație, acum în acest moment aniversar, pentru sacrificiile și jertfele neprecupețite ale celor ce ne-au lăsat o moștenire întreagă și dezrobită: Patria. Ne aliem și noi — creștinii adventiști de Ziua a Șaptea — tuturor acelor forțe iubitoare de pace care o caută și aleargă după ea, acelora care o găsesă și o dețin, plecîndu-ne ființa și genunchii în fața Domnului Păcii ca s-o mențină pe întregul pămînt, iar nouă să ne facă parte de harul de a fi părtași ei nemijlociți.

Redacția

DIN CUPRINS :

• Adu-ți aminte	c. I
• Ziua marilor înfăptuiri	1
• Singele ispășitor al min-tuirii	3
• Încredere și ascultare	5
• Domnul Hristos, Păstorul nostru	7
• Credincioși pînă la sfîrșit	9
• Călăuzirea divină este sigură	11
• Eu și casa mea	13
• Pînă cînd?	14
• Ascultă de glasul Domnului	16
• Dacă Mă iubiți	18

„Adu-ți aminte“

(urmare din cop. I-a)

Dumnezeu ce trăiește acum pe pământ. Mulți se uită în urma lor și se miră de necredința lor și de continua lor murmurare, cu toate că Domnul Dumnezeu le-a dat atâtea dovezi despre iubirea și grija Sa. Ei gîndesc că n-au fost chiar atît de nerecunoscători. Dar unii dintre cei ce gîndesc astfel, murmură și se plîng de lucruri de o mai mică consecință. Unii ca aceștia nu se cunosc pe ei înșiși. Adesea Dumnezeu li pune la încercare; dar ei nu trec prin aceste încercări mai bine decît a trecut vechiul israel.

„Mulți au tot ce le trebuie pentru satisfacerea nevoilor prezente, și totuși nu se încred în Dumnezeu pentru viitor. Ei dau pe față necredință și cad în deznădejde și descurajare. Unii sînt într-o continuă temere ca nu cumva să ajungă să nu aibă ceea ce le trebuie, astfel ca ei și copiii lor să sufere. Cînd apar necazuri, sau atunci cînd sînt aduși în locuri strîmte — cînd credința și iubirea lor față de Dumnezeu sînt puse la probă — ei dau înapoi în fața încercării și murmură la vederea procesului prin care Dumnezeu a ales să-i curățească. Iubirea lor nu se dovedește a fi curată și desăvîrșită, pentru a putea suporta cu bine toate lucrurile. Credința poporului Dumnezeului cerului trebuie să fie puternică, activă și răbdătoare — o puternică încredințare în lucrurile nădăjduite. Limbajul unei asemenea experiențe va fi: „Binecuvîntează suflete pe Domnul și tot ceea ce este în mine să binecuvînteze numele Lui cel Sfînt; căci El S-a purtat cu milă față de noi“ (S.T./8.IV.1881).

Un beneficiu și o binecuvîntare.

Continua murmurare a israeliților, și revărsarea miniei divine din cauza nelegiuirii lor, sînt raportate în istoria sacră pentru folosul poporului lui Dumnezeu care avea să trăiască după aceea pe pământ; dar în mod deosebit pentru a fi o avertizare pentru aceia care vor trăi în imediata apropiere a încheierii istoriei păcatului și a Planului de Mîntuire. De asemenea, și actele lor de devoțiune, energia lor, cum și deschiderea inimii lor de a aduce lui Moise darurile lor de bunăvoie, sînt reținute în paginile Sfințelor Scripturi ca un exemplu pentru toți aceia care se închină în adevăr lui Dumnezeu. Dacă poporul lui Dumnezeu apreciază binecuvîntarea saerei Sale prezente, atunci ei vor da pe față zel și dărnicie în pregătirea unei case în care El să Se întîlnească cu ei. Interesul lor în această lucrare va fi tot așa de mare ca și acela dat pe față în pregătirea propriilor lor locuințe, atunci cînd binecuvîntările cerești sînt considerate mai de valoare decît confortul pămîntesc. (idem/24 iunie 1880).

„Prin înțelepciunea puternică a adevărului, Dumnezeu a scos din cariera lumii un popor, așa cum a scos din Egipt un popor care să păzească poruncile Sale, și la fiecare pas i-a arătat că El îl conduce pe cărările adevărului și neprihănității. El a trimis lumina Sa și sfîntuitorii Săi, învățîndu-i să aducă la existență instituții necesare împlinirii chemării și mandatului ce-l au și succesul a fost vizibil, realizîndu-se aceste planuri. Fondurile necesare desfășurării vieții și lucrării Bisericii Advente n-au fost puse în tezaurul bisericii pentru ca să fie folosite pentru o viață lejeră, ci istoria bisericii, a slujitorilor ei a fost marcată de sacrificiul de sine, de renunțarea de sine, iar lucrarea bisericii este aceea de a merge cu putere înainte pe același drum.

„Datorită faptului că acest popor onorează pe Dumnezeu, păzînd poruncile Sale, lumea are în mod constant o lumină ce strălucește asupra lor. Față de toate acestea putem aștepta oare ca o solie care să definească ca Babilon poporul pentru care Dumnezeu a

făcut atît de mult, să fie realmente adevărată? Dacă o astfel de solie ar fi primită, atunci iadul ar triumfa, iar lumea s-ar întări în nelegiuirea ei. Tot reproșul pe care Satana l-a aruncat asupra caracterului lui Dumnezeu, va fi prezentat ca fiind adevăr, iar concluzia ce se va trage va fi aceea că Dumnezeu nu are în lumea aceasta nici o biserică aleasă sau organizată. Ce triumf ar fi lucrul acesta pentru Satana și pentru cei din solda lui. Dar Dumnezeu nu lucrează în felul acesta (R.H. 3 oct. 1983).

Mulți consideră economia iudaică ca fiind o perioadă de întuneric. Ei și-au însușit ideea greșită cum că pocăința și credința nu au nici un loc în religia iudaică, care — pretind ei — nu este decît forme și ceremonii. Dar copiii lui Israel au fost salvați, mințuții de Isus Hristos tot așa cum sînt mințuții păcătoșii de astăzi. Prin credința ei au văzut în acele tipuri și umbre pe Hristos, arătînd în viitor spre prima Sa venire și spre moartea Sa, cînd tipul va întîlni antîtipul. Ei se bucurau de Mîntuitorul ce avea să vină, simbolizat prin jertfele aduse, în timp ce noi ne bucurăm de un Mîntuitor care a venit. Ceea ce pentru vechiul israel a fost numai o așteptare, pentru israelul spiritual este o certitudine. Mîntuitorul lumii a fost atunci într-o strînsă legătură cu poporul Său, fiind cu ei în stilul de nor. Să nu spunem deci că în dispensațiunea iudaică n-a fost Hristos. În mod inspirat, apostolul scria: 'Prin credința Moise... a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon... considerînd ocară lui Hristos mai de preț decît comorile Egiptului' (Evr. 11,24-26).

„Porunca dată lui Moise de a sfinți poporul, a pus asupra lui o mare responsabilitate. El trebuie să le înfățișeze cu credincioșie abaterile lor din trecut, pentru ca în umilinta ei să poată — prin post și rugăciune — să-și curățească minile de întinăciunea păcatului, și să se curețe pe ei înșiși de orice necurăție. Cînd copiii lui israel au făcut tot ceea ce le-a stat în putere pentru a îndepărta de la ei orice întinăciune a cărnii și a duhului, ei au făcut aceeași lucrare pe care Dumnezeu o cere astăzi de la noi, dacă am fi aduși într-o strînsă comuniune cu El. Oricît de severă și strînsă ar fi lupta pentru înfrîngerea obiceiurilor rele, și a îngăduințelor păcătoase, ea trebuie să fie dusă și biruința să fie cîștigată. După ce puterea voinței este pusă în acțiune, atunci trebuie să se dea pe față o categorică sprijinire pe Hristos. Cînd poporul israel a însetat în pustie, și s-a dedat la murmurare, Hristos a fost pentru ei atunci ceea ce este pentru noi astăzi și anume, un Mijlocitor plin de compasiune, iertîndu-le nelegiuirea. După ce omul a făcut tot ceea ce a putut pentru curățirea templului sufletului, atunci numai singele lui Hristos va face lucrarea de curățire pentru noi, după cum singele jertfelor simbolizînd singele lui Hristos, făcea curățire pentru vechiul israel (S.T./22.IV.1880).

„În relațiile Sale cu poporul israel Domnul întotdeauna a înălțat înaintea lor Legea Sa, făgăduindu-le bogate binecuvîntări dacă vor păzi preceptele Sale. Iar atunci cînd a îngăduit vrăjmașilor lor să triumfe asupra lor, aceasta s-a datorat faptului că El dorea să-i tragă la Sine și să găsească în El prietenii și refugiul lor. Nerecunoștința și răzvrătirea lor, nemulțumirea lor față de restricțiile și muștrările lui Dumnezeu, persecutarea de către ei a acelor pe care Dumnezeu i-a trimis ca să-i salveze de la degradare, ruină și idolatrie, împietrirea și nepocăința inimii lor manifestate în urmarea drumului pe care Satana li l-a pus în față, decît să umble pe drumul ascultării, al adevărului și al adevăratei sfințenii, a adus asupra lor suferința și nenorocirea. Atunci cînd erau în necaz și în amărăciunea robiei, suferînd sub cruzimea tiranică a păgînilor, își aduceau aminte și se întorceau la Dumnezeu, strigau la El și... El îi auzea și avea milă de ei. El nu i-a părăsit. El a lucrat pentru ei mereu și mereu, așa cum numai Dumnezeu poate face, ca El să-i poată aduce într-o mai strînsă legătură cu El.

Aceasta a fost istoria poporului lui Dumnezeu de la căderea lui Adam, care a întors spatele Legii Sale, și a umblat după izvodiri și născociri omenești. În

mod frecvent cerințele Sale au fost pentru ei o problemă ce depindea de bunul lor plac și oamenii au ascultat sau nu au ascultat, după cum le dictau interesele sau pornirile lor firești. Dar Dumnezeu înțelege totdeauna exact ceea ce spune, de aceea, oamenii nu pot să înlăture Legea Sa fără să suporte consecințele. El nu va trece cu vederea nelegiuirea și nu va trata nelegiuirea astăzi mai ușor decît a făcut-o atunci cînd a pronunțat judecata asupra lui Adam.

„Mintuitorul nostru Și-a ridicat de asemenea vocea împotriva acelor care se comportau cu indiferență sau neglijență față de porunca divină. El a declarat: „Așa că, ori cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor“ (Mat. 5,19).

„Cu toate acestea, în loc de a nimici un neam păcătos, Dumnezeu a dat pe Fiul Său ca să moară pentru el. Propriul Său popor a fost schimbător și

răzvrătit, fiind astfel obligat să rețină de la el marile binecuvîntări pe care dorea atât de mult să le reverse peste el, și aceasta pentru că aceștia și-au ales propriul lor drum, în loc de a merge pe drumul trasat de El. Dar El este totdeauna gata să asculte rugăciunile lor, să ierte nelegiuirile lor, să le facă bine, atunci cînd ei cu sufletul zdrobit și pocăință se întorc la El. Mintuitorul este de asemenea plin de milă și iubire. El niciodată nu întoarce spatele față de cel ce se pocăiește cu adevărat oricît de mare ar fi vina lui. El cere numai o strictă ascultare. „Păcatul este călcarea Legii“ (1 Ioan 3,4); și Domnul Isus Hristos a murit, El Cel drept pentru cel nedrept, El Cel nevinovat, pentru cel vinovat, pentru ca onoarea Legii lui Dumnezeu să poată fi păstrată și totuși să revină în grația cerului. Prin pocăință, credință și ascultare, cel credincios poate să-și desăvîrșească un caracter neprihănit și prin meritele Domnului Isus Hristos să devină un fiu al lui Dumnezeu“ (idem, 15 oct. 1896).

Sîngele ispășitor al mîntuirii

Fiecare dintre noi a contribuit cu povara păcatelor sale la moartea lui Isus Hristos pe crucea Golgotei. Și fiecărui dintre noi îi este oferită viața și vindecarea.

Aproape toți oamenii cred că există merite în acțiunile lor omenești, atunci cînd este vorba de mîntuire. În contrast cu această concepție, Sfintele Scripturi ne înfățișează falimentul spiritual al faptelor oamenilor și ne învață că mîntuirea este dependentă de moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu și Fiul omului, pe crucea Golgotei acum aproape două mii de ani. Acest adevăr biblic rar înțeles este puternic ilustrat de către trei din experiențele trăite de poporul israel din vechime și anume: Paștele, ritualul de la sanctuar și șarpele de aramă. Să analizăm pe fiecare din acestea, în contextul mîntuirii numai prin har.

Ritualul paștelor își are originea chiar înaintea ieșirii poporului israel din Egipt. Dumnezeu le-a poruncit să sacrifice un miel și cu sîngele acestuia să ungă ușorii casei (Ex. 12,3; 7,12-13). Cînd îngerul pierzător avea să treacă prin țară, el avea să vadă sîngele pe ușori și să treacă mai departe de casa aceea. Casele ce nu au fost așezate sub protecția singelui mielului sacrificat, au suportat minia lui Dumnezeu. Primul lor născut a trebuit să moară. Apostolul Pavel declară că mielul jertfit reprezenta pe Isus Hristos. „Căci Hristos, Mielul nostru pascal, a fost jertfit“ (1 Cor. 5,7).

Astfel, în drama antică a Paștelui, vedem un simbol al jertfei ispășitoare a lui Hristos pentru protecția și păstrarea noastră. În ea vedem o mare nădejde și mîngiere pentru israelul spiritual care trăiește astăzi în umbra evenimentelor încheierii istoriei Planului de Mîntuire. Poporul lui Dumnezeu din aceste zile va fi scutit de minia lui Dumnezeu, numai dacă acesta se

încrede fără de rezervă în meritele singelui ispășitor al lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu (Apoc. 7, 13-14).

Este vrednic de remarcat faptul că Domnul Dumnezeu n-a poruncit poporului Său să prindă Legea Sa pe ușa caselor lor. Nimeni dintre noi nu va ajunge în siguranță „acasă“, urcînd coasta ce se cutremura a muntelui Sinai. Siguranța, certitudinea și mîntuirea le găsim pe un alt munte. Pe muntele Golgotei, acolo unde Hristos, Paștele nostru a fost sacrificat pentru noi.

Cîndva un iudeu credincios lua parte la o serie de conferințe despre sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos. După ce a ascultat un timp, a scos din buzunar un simbol prețios al credinței mozaice, o parte din Lege scrisă pe pergament. Dar pe măsură ce conferințele progresau în prezentarea adevărului cu privire la mîntuire, a ajuns să constate că deși TORA este de o valoare mare, este totuși ceva ce strălucește mai tare decît Legea, după cum soarele este mai strălucitor decît luna. Acest ceva este Fiul lui Dumnezeu, care întrupat în corpul omeneșc al unui iudeu, a murit pe cruce pentru păcatele noastre.

Acea porțiune minunată a harului răscumpărător al lui Dumnezeu, înfățișat profetic în Daniel 9,24-26, a cucerit inima acestui fiu al lui Israel, care se încredea acum — pentru mîntuirea sa — nu pe Lege, ci pe jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Cuvintele ex-fariseului Pavel l-au convins pe deplin: „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisese Legea și prorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui

Dumnezeu. Și sînt secotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Rom. 3,21-24).

Că nimeni n-a putut vreodată să fie mîntuit prin fapte, aceasta este tema acestui profet și apostol. Ni se spune că „toți... sîntem lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (v. 23). Aceste cuvinte descriu realitatea vieții celui mai „bun“ creștin. Chiar și cele mai bune fapte ale noastre sînt „lipsite“, nu sînt capabile să realizeze mîntuirea noastră.

„Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirea plină de pocăință a păcatului se ridică de la adevăratul credincios, ca și fumul de tămîie în Sanctuarul ceresc, dar trecînd prin aceste canale poluate, corupte ale ființei omenești, ele sînt așa de minjite, încît, dacă n-ar fi curățite în singele ispășitor, ele n-ar avea valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o curăție nepătată, dacă Mijlocitorul nostru, care Se află la dreapta lui Dumnezeu, nu le curățește și nu le prezintă pe toate prin neprihănirea Sa, ca să poată fi primite de Dumnezeu“ (1 S.M./344).

Am stat adesea la căpătîiul muribunzilor care erau născuți din nou și care aveau o puternică încredințare în Isus Hristos ca Mintuitor personal. N-ai auzi niciodată, pe nimeni din aceștia ca în acel moment dificil și greu, să-și pună încrederea în faptele lor bune săvîrșite în viața lor. Cel care trăiește cit mai aproape de Dumnezeu nu pretinde că este fără de păcat, ci împreună cu apostolul Pavel declară: „Nu văd nimic bun în mine“ (Rom. 7,18). Mîntuirea, ocrotirea și păstrarea israelului spiritual, este posibilă tot la fel cum a fost și pentru israelul din vechime — și anu-

me, prin singele ispășitor al Mielului lui Dumnezeu.

„Este totuși necesară ascultarea?” întreba cinoava. Să reținem faptul că Domnul Dumnezeu a poruncit celor ce urmau să iasă din robie, nu numai să sacrifice mielul, ci să îndeplinească un anumit lucru: „Să ia din singele lui, și să ungă amîndoi stîlpii uși și pragul de sus al caselor unde îl vor minca. Carnea s-o mănince chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănince cu azimi și cu verdeturi amare” (Ex. 12,7-8).

Credința în planurile și conducerea lui Dumnezeu, trebuia să fie exprimată prin acțiune de atenție ascultare. Nu era suficient ca singele nevinovatului miel să fie vărsat. Ci el — singele — trebuia pus acolo unde a spus Dumnezeu și în modul

îndreptățirea păcatului, fără însă să aducă îndreptățirea păcătosului... Harul care a costat ceva, este Evanghelia care trebuie căutată mereu și mereu, darul ce trebuie cerut, ușa la care păcătosul trebuie să bată. Un astfel de har, de grație divină este costisitor, pentru că ne cheamă să-l urmăm, și este har pentru că ne cheamă să urmăm pe Domnul Isus Hristos. Este costisitor pentru că a costat viața Fiului lui Dumnezeu și pentru că dă credinciosului pocăit singura și adevărata viață. Costă mult pentru că condamnă păcatul și este har pentru că îndeplătește pe păcătos. Mai presus de toate este costisitor pentru că a costat, pe Dumnezeu viața Fiului Său”.

Asfel, paștele proclamă doctrina unui har de o valoare deosebită, și că în timp ce ocrotirea este garantată de singele ispășitor al Domnului, acceptarea acestui har, va rezulta într-o viață de totală consacrare și supunere față de Hristos.

Ritualul de la Sanctuar.

Marele mesaj al Sanctuarului, asemenea paștelui, este mintuirea prin singele ispășitor al Domnului Hristos. În serviciile de la sanctuar sau mai târziu de la templu, găsim elementele vitale ale mintuirii. În Sfînta Sfințelor se afla chivotul, care păstra Cele Zece Porunci, Legea pe care toți au călcat-o (Ex. 25, 16; 31,18). Apoi, în curte — simbolul lumii (Apoc. 11,2) — tremura animalul nevinovat, al cărui singe avea să ude nisipul deșertului.

Ce însemnătate aveau toate acestea? Aici, Creatorul înfățișa tabloul omenirii pierdute, al alienării ei, al stricăciunii — cum și vestea cea bună a mintuirii. Darul Său răscumpărător — Mielul din curte reprezenta pe Isus Hristos „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Nici un bărbat și nici o femeie din acel timp, din vechime, n-a fost pus în rînduială cu Dumnezeu, prin Lege, Legea aceea teribilă a unei absolute îndreptățiri, scoate în evidență păcatul și stabilește vina, dar este neînțelegere să mintuiești, să cureți sau să eliberezi.

Legea era asemenea unei oglinzi, folosită de către cei care lucrează toată ziua la o muncă grea. Se spune că cei care lucrează la tăierea trestiei de zahăr au cu ei o oglindă. Toată ziua aceștia lucrează la arsul și tăiatul trestiei de zahăr. Ei sînt plîni de suc și de dulce al trestiei, care fixează pe mâinile și fața lor, pe capul lor, milioane de particule de praf și cenușă. Sau cum era la noi înainte vreme cu cei care lucrau la treieratul griului cu batoza. Oare oglinda în care se uita ei îi curăța? Nu! Ea le arăta doar murdăria și-i determina să se ducă să se spele. Tot astfel, Legea din chivot anunța cu sunet de trîmbiță necurăția păcătosului, care, prin cele zece precepte arzătoare ale ei, îl făcea conștient de slava sa și-l îndrepta spre Mielul lui Dumnezeu,

unde în singele Său, găsea curățire și iertare.

Tot la fel este și astăzi. Funcția principală a Legii este aceea de a descoperi păcatul. În Rom. 7,13, apostolul Pavel, din propria sa experiență descrie venirea Legii cu descoperirea cea amară a imperfecțiunii umane. Legea nu poate curăți, nu poate ierta. Dar prin lucrarea Duhului Sfînt, ea demască păcatul în toată goliciunea și degradarea lui. Ea mai are și alt scop și anume, acela de a îndrepta atenția la Hristos, singurul care poate să ofere balsamul vindecător al Evangheliei (Gal. 3,24). El spune: „Voi ați păcătuit și meritați moartea, dar iată, aici este un ÎNLOCUITOR. În acest fel, în disperarea în care Legea m-a făcut să mă simt, vin la Hristos, așa cum sînt, cu toate păcatele mele. Hristos mă primește și mă curățește prin singele Său. Aceasta este vestea cea bună a Evangheliei.

Să nu ne închipuim totuși — că păcătosul din vechime, mintuit (în simbol) prin singele mielului, era liber să umble în căile rele ale neascultării. El era primit, iertat, curățit dar era salvat pentru o viață de iubire și totală consacrare. De aceea harul manifestat la sanctuar era un har costisitor. În timp ce, asemenea leproșilor, vin la Isus așa cum sînt, eu totuși nu trebuie să rămîn așa cum sînt. Acest har costisitor mă schimbă astfel încît de aici înainte voi urî păcatul care a cauzat moartea Fiului lui Dumnezeu, și-mi voi găsi plăcerea în Legea ce era păstrată în Sfînta Sfințelor.

Șarpele de aramă.

Redarea evenimentului acesta din istoria Bibliei este izbitoră; un eveniment neobișnuit. În timp ce se aflau încă în pustie, israeliții cei răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu și a robului Său Moise, au fost atacați de niște șerpi înfocați, a căror mușcătură aducea moartea. Moise a primit porunca să facă un șarpe de aramă și să-l așeze pe o prăjină. Apoi, el a invitat pe toți aceia care se aflau în agonia morții datorită mușcăturii să privească la acel obiect ce trezea repulsie. Cei ce priveau erau vindecați pe loc (Numeri 21).

Domnul Hristos a făcut clar faptul că, șarpele ridicat pe acea prăjină îl reprezenta pe El: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3,14). De ce oare un șarpe? De ce nu un miel? Pentru că șarpele este simbolul păcatului iar, pe cruce, Hristos S-a făcut păcat pentru noi: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat. El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5,21). În lumina unui Dumnezeu Sfînt și drept, Cel fără de păcat, a devenit un înlocuitor pentru păcatele omenirii. Crucea nu este un spectacol plăcut, dar este calea lui Dumnezeu de a salva pe cei păcătoși.

(continuare în cop. IV)

Încredere și ascultare

În două ocazii diferite, prima, la începutul călătoriei lor, la ieșirea din Egipt și a doua, când erau gata să intre în Țara Făgăduinței, Israelii se aflau pe malul unei ape. În prima situație, Faraon și armata sa îi urmăreau și Marea Roșie făcea ca scăparea să fie imposibilă. La Iordan, experiența din pustie a necredinței, murmurării, a eșecului și biruinței, era înapoia lor, în timp ce vrăjmașii erau acum înaintea lor.

La malul Mării Roșii, când au văzut pe Egiptenii ce-i urmăreau, copiii lui Israel au uitat scăparea miraculoasă atunci când plăgile au căzut asupra egiptenilor, scăparea de ingerul nimicitor și de plecarea lor din Egipt sub protecția și călăuzirea lui Dumnezeu. În loc de a-și aminti de făgăduințele lui Dumnezeu, ei deplîngeau locurile de îngropăciune din Egipt. La Iordan ei au ascultat imediat de porunca Domnului de a trece dincolo și a înălța un monument de aducere aminte ce simboliza eliberarea lor.

La Marea Roșie, prezența lui Dumnezeu era simbolizată prin stîlpul de nor ziua și stîlpul de foc noaptea. La Iordan, Dumnezeu și-a manifestat prezența prin chivotul legămîntului.

Doă eliberări

Prin două eliberări miraculoase, Dumnezeu a căutat să pună sigiliul aprobării Sale asupra poporului pe care L-a ales. Și ce om a ales El ca să conducă pe israel în Țara Făgăduinței: „curajos, hotărît și perseverent, prompt, incoruptibil, fără să urmărească vre-un interes personal în preocuparea ce o avea pentru aceia care au fost încredințați grijei sale, și — mai presus de toate — inspirat de o puternică și vie credință în Dumnezeu” (P.P./481-482).

Din cauza acestui obstacol, în aparență de neîntrecut, Marea Roșie, poporul israel nu privea stîlpul de nor ca un simbol al prezenței lui Dumnezeu, ci ca un semn rău. Moise era conștient de faptul că „se aflau într-un loc din care nu exista nici o posibilitate de ieșire în afară de faptul că Dumnezeu în persoană avea să intervină ca să-i salveze; dar pentru că nu fost aduși acolo, în situația aceasta datorită ascultării de porunca divină, Moise nu s-a temut de urmări” (S.T./I.IV.1880).

Această siguranță și încredere a sa izvoră din făgăduințele lui Dumnezeu, încredere ce s-a dezvoltat în timpul orelor petrecute în rugăciune tainică, personală. În timpul unei astfel de comunicări, Dumnezeu a vorbit lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte” (Exod. 14,15). Speranța le-a revenit atunci când au văzut poziția norului schimbîndu-se și așezîndu-se între ei și mulțimea oastei lui Faraon. Moise și-a întins mîna peste mare. Un vînt puternic a făcut ca apele mării să se despartă în două și „prin credință au trecut ei marea Roșie ca pe uscat, pe cînd Egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți” (Evr. 11,29).

Vorbînd despre această experiență, apostolul Pavel ne reamintește faptul că „aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor” (1 Cor. 10,11). La prima punere la probă a credinței lor în Cuvîntul lui Dumnezeu, israeliții au dat dovadă de neîncredere, au ezitat. Ei s-au îndoit de originea misiunii lor, gîndind — se pare — că ei au ascultat de „basmă omenești bine meșteșugite”. În confuzia lor, ei au pierdut din vedere istoria lor ca popor și n-au mai crezut că vor ajunge vreodată în Țara Făgăduinței.

Dar prin conducerea liniștită, neîngîmfată și tofuzi curajoasă a lui Moise și mai tirziu a lui Iosua, Dumnezeu a transformat dezastrul într-un triumf.

Aceste două experiențe au făcut asupra copiilor lui Israel cum și asupra popoarelor din jurul lor o impresie puternică. Dumnezeu lui Israel a intervenit în favoarea unei mulțimi de nomazi, cîndva robi ai unui monarh nemilos, acum impunînd teamă și respect împărățiilor pămîntului. Cu toate acestea, această călătorie de la obscuritate la biruință a fost o călătorie grea, dificilă, fiind făcută și mai dificilă prin îndoiala, disperarea și neascultarea unui popor prin care Dumnezeu a ales să demonstreze puterea Sa.

Astăzi un grup mic, slab de credincioși în Cuvîntul și făgăduința divină a revenirii Domnului Hristos, a crescut și s-a dezvoltat într-o biserică, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Învățătura, credința lor în adevărurile de neîndruncinat ale Scripturii au trecut cu bine proba timpului și a încercărilor. Aceia care au dat ascultare sfaturilor și învățăturii profetice, au fost binecuvîntați nespuse de mult. Ca urmare a ascultării de solia profetică ce i-a fost transmisă, biserica, împlinind mandatul divin, a făcut cunoscut Evanghelia mîntuirii pretutîndeni, căutînd să trăiască principiile unei vieți sănătoase din punct de ve-

dere spiritual și fizic. Cu mai bine de un secol în urmă, serva Domnului spunea: „Trecînd în revistă istoria noastră de pînă acum, parcurgînd fiecare pas de înaintare pînă la ceea ce sîntem astăzi, pot spune: Dumnezeu să fie lăudat! Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, sînt plin de uimire și de încredere în Hristos ca Conducător. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît de a uita modul în care ne-a condus Dumnezeu și lecția ce ne-a dat-o în istoria noastră de pînă acum” (L.S./196).

Unii se îndoiesc de misiunea bisericii

De la începutul ei, biserica a avut și defăimătorii ei. Unii dintre aceia care cîndva s-au luptat pentru cauza Evangheliei și care au adus o contribuție importantă la creșterea ei, au luat în deridere mai tirziu sistemul la care și-au adus și ei contribuția și s-au unit cu cei mai înverșunați vrăjmași ai ei. Astăzi ca și în trecut unii se îndoiesc de misiunea bisericii, iau în deridere învățătura bisericii, lucrînd direct împotriva unității și ființei ei. Unii consideră că biserica nu constituie „o rămășiță”, și urmăresc interese ne-

sfințe, meschine, de orgoliu firese și de ură față de cei chemați de Dumnezeu să-i slujească. Unii ca aceștia generează discensiuni și tulburări necesare în viața Comunităților și bisericii noastre. Ca și în zilele lui Noe, sint unii care gîndesc că Dumnezeu nu poate să încredințeze o astfel de solie atît de puternică și deosebită unor „neștiutori sau unor persoane considerate de ei fără de valoare”. Acești profeți ai descurajării și răzvrătirii, caută să se prezinte ca „profeți ai reinvierei și ai ordinii” în problemele financiare, teologice și morale ale bisericii, scoțînd în evidență „persoana lor” propovăduind „experiența lor” și semănînd îndoiala și necredința. Adevărul cel frumos al Sanctuarului, care aruncă lumină asupra multor puncte fundamentale de credință, privit totdeauna ca un simbol al călăuzirii divine, este privit astăzi de către unii dintre creștini ca un fel de „piatră de mără”. Alții sint „ingrijorați” tare și cu zgomot de coborîrea „standardului spiritual”. Ei caută greșeli la slujitorii lui Dumnezeu, și fac din această preocupare evanghelia lor. Se ocupă de modul de viață al membrilor comunității și de calitatea lucrării pe care biserica o face. Se ocupă de toate și de toți, în afară de ei și de viața lor.

Ca și în zilele lui Moise și ale lui Iosua, biserica lui Dumnezeu este — ca întotdeauna — confruntată cu probleme de diferite nuanțe. Problemele legate de echilibrarea bugetelor comunităților, Conferințelor și Uniunii; problemele legate de Casele noastre de Rugăciune, căci din nefericire ne-am lansat în lucrări de modernizare a edificiilor noastre în dauna edificării spiritualității și credințioșiei noastre. Biserica este confruntată și cu probleme din lăuntru ei, din cauza lipsei iubirii și a dorinței de afirmare nesfîntă a onora. Deci probleme au fost și vor fi atîta vreme cît există păcat și ispiță. Biserica este confruntată cu problema trîniciei căminurilor ce o compun. Unele cămine troznesc din încheieturi, ori s-au destrămat. În lumca religioasă se observă o reinviere a unor religii ne-creștine și asemenea ciuperților după ploaie, o mulțime de noi curente oculte se impun atenției în multe părți ale lumii. Cu mult timp în urmă, serva Demnului scria: „Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, va fi o mare și tot mai mare paradă a puterii păgîne; zeii păgîne vor căuta să-și manifeste puterea înfățișîndu-se lumii” (Ev. p. 705).

Dar în ciuda acestor dificultăți inerente condiției păcatului, biserica își îndeplinește mai departe rolul și chemarea ei vestind și trăind Evanghelia mîntuirii în Hristos, propovăduind, botezînd și conlucrînd cu Duhul lui Dumnezeu la sfințenia și desăvîșirea membrilor ei și a tuturor acclora ce-și mărturisesc credința lor într-un Dumnezeu care a iubit atît de mult lumea, pe oameni în starea lor păcătoasă, încît a dat jertfa pe Fiul Său pe Golgota răsucupărării noastre, „pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

În unitate, mereu înainte.

Dumnezeu așteaptă ca întreaga Sa biserică să meargă înainte în unitate, fără să se îndoiască cumva de Cuvîntul Său și avînd încredere în făgăduințele Sale. Aceia care s-au încrezut în Dumnezeu, care au pășit înainte în lucrarea lor în puterea Lui, au găsit întotdeauna plăcerea să constate ca încrederea lor n-a fost zadarnică... Trebuînd să se angajeze în lucrări cu mult peste puterile lor omnești și asumîndu-și responsabilități peste posibilitățile lor să le facă față, nu cunoaștem totuși nici un caz, în care punîndu-ne încrederea în Dumnezeu și lucrînd după dreptate și adevăr în sinceritate și smerenie să nu ne fi bucurat de sprijinul lui Dumnezeu, avînd ocazia să constatăm modul cel minunat în care Dumnezeu ne-a ajutat să ne aducem la îndeplinire lucrările.

Satana va așeza orice barieră, orice obstacol ce-l poate pune în calea poporului lui Dumnezeu. El nu va renunța la stăpînirea sa fără să opună rezistență. Dar Domnul Dumnezeu a făgăduit putere pentru biruirea acestor dificultăți. Cu cît vor fi mai mari di-

ficultățile cu atît mai răsunătoare va fi biruința și puterea mărturiei. Celor ce se îndoiesc și celor ajuși la disperare, nu trebuie să li se permită să minimizeze lucrarea și misiunea bisericii. Aceia care continuu inspiră miasma disperării nu fac nimic altceva decît să atragă demonii în jurul lor. „Încercări vor veni; dar mergeți înainte. Aceasta nu va face decît să vă întărească credința și să vă facă apți pentru slujire. Raportul istoriei sfințe s-a scris, nu numai pentru ca noi să putem citi și să ne minunăm ci pentru ca aceiași credință care a lucrat în slujitorii lui Dumnezeu din vechime, să lucreze și în noi. Dumnezeu nu va lucra astăzi de o manieră mai puțin importantă, acolo, în acele inimi pline de credință care sint dispuse să fie canale ale puterii Sale” (P.K./175).

Energiile credincioșilor n-ar trebui istovite în planuri și acțiuni lipsite de importanță. Nu trebuie să pierdem din vedere viziunea cea mare a lucrării lui Dumnezeu în lume; și nu trebuie să uităm că lucrarea lui Dumnezeu se va desfășura cu putere și se va încheia cu aceeași putere pretutîndeni. Stabilînd principiul dăruirii sistematice, pionierii bisericii advente, au făcut posibilă proclamarea vestei celei bune pretutîndeni. De aceea nu trebuie să ne irosim mijloacele și energiile în lucrări de mică importanță.

Primejdia tărăgănării

Unii se simt bine, confortabil în situația în care se găsesc. Pentru a înainta... se cere prea mult efort. Alții așteaptă împrejurări mai favorabile. Piedicile ce stau în calea progresului nostru nu vor dispărea niciodată în fața unui spirit îndoielnic și comod. Aceia care amină ascultarea pînă cînd orice umbră de nesiguranță va dispărea și pînă cînd nu va mai exista riscul înfringerii sau eșecului, nu vor mai asculta niciodată” (P.P./293).

Împrejurările nu vor fi niciodată mai bune. Umbra necredinței, a stării lămești, și a deosebirilor doctrinale, vor continua să stea asemenea săbiei lui Damocles, deasupra poporului lui Dumnezeu, tînzînd să slăbească încrederea celor credincioși. Dar nu trebuie să ne îndoim cu privire la succesul lucrării lui Dumnezeu și nici nu trebuie să disperăm în fața aparenței noastre slăbiciuni. Problemele sint o provocare pentru Mîntuitorul nostru, care Se bucură a da soluții.

Răspunsul bisericii la problemele zilei trebuie să fie egal cu acela al copiilor lui Israel din zilele lui Iosua: „Vom face tot ce ne-ai poruncit, și ne vom duce oriunde ne vei trimite” (Iosua 1,16). Ce deosebire față de răspunsul poporului lui Dumnezeu la Marea Roșie. Cu acea ocazie ei erau înspăimîntați, le lipsea credința, ezitau să meargă înainte pînă cînd Dumnezeu nu le-a dat o dovadă a puterii Sale. La cea de-a doua trecere, prin apă (apa Iordanului), hotărîrea lor era imediată și fermă. Asigurarea intervenției lui Dumnezeu în favoarea lor le-a dat încredere. Iosua a așteptat desfășurarea planurilor lui Dumnezeu. Isoadele trimise au raportat că vrăjmașii așteptau cu teamă și înspăimîntați. Numai Iordanul era între ei și Tera Făgăduinței.

Necesitatea consacării

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, Iosua a pus la punct planul său strategic. Dar în curînd el și-a dat seama că nici o strategie nu va fi bună, pînă cînd fiecare persoană nu va face o personală consacrare în fața lucrării ce o avea de făcut. „Iosua a zis poporului: ‘Sfințiți-vă, căci mine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru’” (Iosua 3,5). Consecrarea a fost totală și Israel a urmat cu hotărîre pe Domnul. „Adesea viața creștinului este amenințată de primejdii și în asemenea condiții se pare că este foarte greu să-ți aduci la îndeplinire datoria. Imaginația vede în față o iminentă ruină sau robie, sau chiar moartea. Și cu toate acestea vocea lui Dumnezeu se aude în mod clar zicînd: ‘Mergeți înainte!’ Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noștri

nu pot pătrunde întunericul, și chiar dacă simțim valurile cele reci la picioarele noastre" (idem).

La Marea Roșie și la Iordan, Dumnezeu a demonstrat faptul că El îi conducea prin Moise și Iosua. Iar cu o altă ocazie în care a despărțit apele Iordanului, El și-a pus sigiliul aprobării Sale asupra persoanei alese să păstorească poporul Său. Dumnezeu a descoperit credinciosului Său profet Elisei că stăpînul său avea să fie luat de la el. În ciuda repetatelor invitații de a se întoarce acasă, Elisei s-a hotărît să rămînă mai departe lângă Ilie. El a fost martor la despărțirea apelor Iordanului atunci cînd Ilie a luat mantaua sa, a făcut-o sul și a lovit apele cu ea. Acum, cu mantaua lui Ilie asupra sa, Elisei a cerut un semn al acceptării sale. A luat mantaua, căreia îi dăduse Ilie drumul, și a lovit apele cu ea și a zis: 'Unde este acum Domnul Dumnezeu lui Ilie?' Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta, și Elisei a trecut" (2 Regi 2,14).

Nevoia unei note clare și sigure

În aceste zile ale istoriei Planului de Mîntuire, mesajul lui Ilie a fost incredințat bisericii rămășiței, care timp de o sută patruzeci și unu de ani, a vestit ceasul judecării. Poporul lui Dumnezeu se află pe pragul veșniciei și al moștenirii făgăduinței de veacuri a lui Dumnezeu.

„Cînd Dumnezeu deschide calea pentru împlinirea unei anumite lucrări și dă certitudinea succesului, atunci instrumentele alese pentru aducerea la îndepli-

nire a acestei lucrări trebuie să facă tot ceea ce le stă în putere pentru realizarea rezultatului făgăduit" (P.P./263). În acest timp cînd omenirea stă în fața unor hotăriri care îi vor pecetlui destinul, biserica lui Dumnezeu, slujitorii și membrii ei trebuie ca prin învățătura și viața lor, să dea o notă clară și sigură. Vrăjmașul se luptă să aducă la făcere această mărturie, pentru a înșela pe cei mai mulți și a-i face supuși și robi ai împărăției sale.

Dar Dumnezeu lui Moise, al lui Iosua și Elisei este același astăzi, ca și atunci cînd făcea minunile cele mari pentru a salva pe poporul Său. „Trebuie să așteptăm noi oare pînă la împlinirea profețiilor cu privire la sfîrșitul istoriei mîntuirii, mai înainte ca să putem spune ceva cu privire la ele? Ce valoare vor mai avea atunci cuvintele noastre? Trebuie oare să așteptăm pînă cînd judecățile lui Dumnezeu se vor abate asupra celor ce au călcat Legea Sa, mai înainte ca să spunem acestora ce trebuie să facă pentru a le cvita?... Noi trebuie să fim canale consacrate, prin care viața cerului să curgă către cei din jurul nostru. Duhul Sfînt să trezească întreaga biserică, curățînd-o și întărind inimile" (9 T/20).

Biserica Rămășiței nu trebuie să întîrzie și să irosească timpul din cauza primejdiei sau a greutăților. Ea nu-și poate permite să se ocupe de probleme neimportante, ci cu hotărîre și cu o consacrare nezdruclnată, trebuie să meargă înainte cerînd ca Dumnezeu să-și împlinească făgăduințele.

Comitetul Uniunii

Domnul Hristos păstorul nostru

„V-ați permis prea mult" au spus Core, Datan și Abiram lui Moise și Aaron. „N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară, unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpînești peste noi?" (Num. 16,3,13). Cu alte cuvinte ei au reproșat lui Moise: „Sîntem sături de tine, Moise. Nu te mai putem suporta deloc. Ți-ai asumat puterea de a lua hotăriri și de a porunci și pentru a te justifica, spui că sînt din partea lui Dumnezeu. Abuzezi de această putere prin faptul că n-o împarți cu noi, și apoi aștepti ca să te ascultăm orbește. Ajunge Moise, pînă aici! Toată această adunare este sfîntă și cu toate acestea o tratezi ca fiind păcătoasă. YAHWEH este în mijlocul nostru, dar tu nu-I respecti voința. De ce te așezi pe un pedestal de superioritate? De ce te ridici mai presus de toți ceilalți asumîndu-ți prerogative ce nu-ți aparțin?"

Aceste cuvinte au somat pe cel mai calm dintre oameni pe Moise. Eforturile lui pline de răbdare ca să-și împlinească slujba pe care Domnul i-o incredințase, erau răsplătite cu gelozie și falsitate. Cu umilință el a căutat să evite a fi un conducător în Israel, iar acum era acuzat că a preluat cu forța conducerea poporului. Cu mult mai ușor era să aibă grijă de oi, decît să conducă un popor incăpăținat și nesupus. Credințioșii și cinstea sa au fost greșit interpretate. Și de către cine? De propriul său văr,

care era unul dintre cei șaptezeci de bărbați care a fost sus pe muntele Sinai și a văzut slava lui Dumnezeu, un membru al preoției levitice: Datan și Abiram, din seminția lui Ruben, primul născut al lui Iacob; cum și două sute și cincizeci de „frunțași ai adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume" (Lev. 16,2).

Chiar de cînd au plecat din Egipt, nemulțumirea și neascultarea, generate în principal de către adunătura pestriță ce a plecat odată cu poporul Israel, a dat mult de lucru israeliților. Dar niciodată răzvrătirea n-a fost așa de serioasă ca acum, implicînd în ea persoane așa de importante și cu o simpatie așa de mare în popor. Dar ea a sfîrșit în mod tragic.

Dovezi ale călăuzirii

Datorită minunilor Celui Atotputernic, israeliții au fost eliberați din sclavie și și-au căpătat independența lor. Sub călăuzirea și ocrotirea divină ei au trecut prin Marea Roșie și au scăpat de urmăritorii lor miniați. Stîlpul de foc și stîlpul de nor le-a dat lumină și adăpost, căldură și călăuzire. Ei au supraviețuit în deșert mulțumită faptului că au fost hrăniți cu pîinea ingerilor — mana. Ei au văzut rezultatele faptului că Moise a vorbit gură către gură cu Dumnezeu la Sinai. Au auzit proclamarea Legii și au intrat într-un legămint cu

Slujitorii lui Dumnezeu și credincioșii deopotrivă, nu trebuie să uite că Dumnezeu este la cîrmă Bisericii Sale.

Dumnezeu. Și totuși, în ciuda tuturor acestor dovezi, deși se aflau sub Conducerea care n-a dat niciodată greș, ei au uitat că Dumnezeu îi conducea. „În toate peregrinările lor, copiii lui Israel au fost ispițiți să atribuie lui Moise lucrarea specială a lui Dumnezeu" (C.B.A.Z.S.I/1115). Această strategie a lui Satana a stat la baza fetei lor greșeli.

De fapt, Core n-ar fi obținut sprijinul altor oameni dacă n-ar fi fost și alte elemente ce au favorizat răzvrătirea lor. În primul rînd a existat o lipsă de credință. Poporul se afla la marginea Țării Făgăduinței și ar fi intrat în ea, dacă n-ar fi manifestat necredința lor atunci cînd iscoadele și-au prezentat raportul lor. „Bună țară ne dă Domnul Dumnezeu nostru", dar... „nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decît noi" (Deut. 1,25; Num. 13,31). Moise a insistat atunci spunînd: „Nu vă înspăimîntați, și nu vă fie frică de ei... Domnul... El Înșuși Se va lupta pentru voi". Mai tîrziu el a adăugat cu amărăciune: „Cu toate acestea, voi n-ați avut încredere în Domnul, Dumnezeuul vostru" (Deut. 1,29-30). „Din pricina necredinței lor... ramurile au fost tăiate" (Rom. 11,20).

Confruntat cu această lipsă de credință, Dumnezeu a prelungit cu patruzeci de ani șederea lor în

пустie. Această hotărâre a fost împinată cu o puternică rezistență și a dat pe față cel de al doilea motiv al răzvrătirii lor și anume, nemulțumirea față de planul divin care era diferit de propriile lor planuri (Num. 14,39-45).

Al treilea lucru care a contribuit la răzvrătire a fost ambiția. Celor din familia lui Core le-a revenit sarcina de a purta și de a avea grijă de mobilierul cortului (Num. 3,27-31; 4,15). Dar Core râvnea preoția ce era rezervată lui Aaron și fiilor săi (cap. 16,10.40). El considera ca nefiind drept ca rudele sale să fie preoți în timp ce el nu putea fi.

Al patrulea motiv al răzvrătirii lor era vorbirea de rău. Core își avea corturile nu departe de locul în care rubeniții Datan și Abiram își întinseseră și ei corturile. Aceștia erau și ei nemulțumiți pentru că,

zeu a făcut-o între instigatori și cei răzvrățiți arată cât de primejdioasă este neascultarea și desconsiderarea rânduieilor date de Dumnezeu.

Cei credincioși stau în fața împlinirii făgăduinței divine. Să învățăm din experiența israelului din vechime: „Nu sînt oare aceiași demoni care există și astăzi, care au pus temelia ruinei lui Core? Mîndria și ambiția sînt foarte răspîndite... Evreii nu erau dispuși să se supună călăuzirii și restricțiilor stabilite de Dumnezeu... Fiecare pas de înaintare făcut de către aceia pe care Dumnezeu i-a condus în lucrarea Sa, a ridicat suspiciuni... Core poate că nu apuca pe drumul pe care a mers, dacă ar fi cunoscut și ar fi vrut să înțeleagă că toate dispozițiile și muștrările transmise sau adresate poporului Israel erau de la Dumnezeu. Dar el trebuia să recunoască acest lucru. Dumnezeu a dat dovezi zdrobitoare despre faptul că El era acela care conducea pe Israel. Dar Core și cei ce i s-au alăturat au respins lumina, pînă cînd au devenit atît de orbi, încît cele mai izbitoare manifestări ale puterii Sale nu au fost suficiente ca să-i convingă. Ei au atribuit toate acestea fie instrumentelor omenestii, fie lui Satana” (P.P./403-405).

Apostolul Pavel atrăgea atenția asupra faptului că „trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni” (1 Cor. 11,19).

„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac desbinări și tulburare...” (Rom. 16,17). „Faceți toate lucrurile fără cîrtiri și fără șovăieli” (Filip. 2,14).

A atribui omului ceea ce săvîrșește Dumnezeu este ceva foarte serios înaintea cerului. Experiența lui Moise ne descoperă acest lucru. El a cerut cu insistență să i se îngăduie să intre în Canaan, dar Domnul i-a răspuns: „Să nu-mi mai vorbești despre lucrul acesta” (Deut. 3,26).

De ce această hotărâre atît de severă? Care de fapt a fost păcatul lui Moise? Pe cînd eram copil, mama îmi spunea că Moise, pentru a obține apă pentru poporul israelit, ar fi trebuit să vorbească stîncii și nicidecum s-o lovească. Mai tîrziu, pastorul meu spunea că Moise ar fi trebuit să lovească stîncă o singură dată și nu de două ori. Apoi am descoperit adevărul.

„Spunînd, 'vom putea noi oare să vă scoatem apă din stîncă aceasta?' Moise a spus poporului că ei erau de fapt corecți atunci cînd credeau că el personal făcea aceste lucruri mari, aceste minuni, pe care le-a făcut în favoarea lor. Acest lucru a făcut necesar ca Dumnezeu să demonstreze lui Israel că această poziție nu era întemeiată pe realitate... Pentru a scoate pentru todeauna din mintea israeliților ideea că îi conducea un om, Domnul Dumnezeu a găsit necesar să îngăduie ca conducătorul lor să moară mai înainte de intrarea lor în Canaan” (C.B.A.Z.S.I/1116).

Aceasta este o primejdie ce stă și înaintea conducătorilor bisericii de astăzi, indiferent dacă aceasta este la nivelul Comunității, Conferinței, Uniunii, sau chiar la nivelul Diviziunilor și Conferinței Generale. Cînd un conducător acționează ca și cînd ar fi în locul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu este nevoit să-l înlocuiască, pentru că cei credincioși trebuie să învețe să se încreadă în conducerea divină. Orice conducător trebuie să îndrepte atenția, afecțiunea și încrederea credincioșilor nu la sine, ci spre Dumnezeu. O expresie des repetată în Sfînta Scriptură spune: „Ei vor cunoaște că Eu sînt Domnul Dumnezeu lor” (Ex. 29,46).

Mulți dintre noi sîntem ispițiți să dăm instrumentului omenesc cîntea pentru succesul obținut, și sîntem de asemenea ispițiți să acceptăm aceste „laude”. Este foarte ușor să spunem că succesul lucrării lui Dumnezeu din comunitățile noastre și în Biserica noastră se datorește unor pionieri care au lucrat cu jertfire de sine și abnegație, și lucrul acesta este un adevăr. Dar Domnul Dumnezeu spune: „Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău... care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei... care te-a dus în acea pustie mare și grozavă... adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere” (Deut. 8, 11-18).

Este, de asemenea, foarte ușor să ridicăm mina împotriva aceluia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderi administrative și să le aducem critici și acuzații pentru necazurile și greutățile pe care uneori le avem ca biserică. Domnul spune însă: „Și voi pune capăt dinaintea Mea cîrtirilor” declară Domnul Dumnezeu. (Num. 17,5). „Nu există o insultă mai mare pe care omul o poate aduce lui Dumnezeu, decît aceea de a disprețui și a respinge instrumentele pe care El le folosește pentru salvarea lor” (P.P./402). „A acuza și a critica pe aceia pe care Dumnezeu îi folosește, înseamnă a acuza și critica pe Domnul Dumnezeu care i-a chemat” și i-a trimis” (T.M./466).

Poate că unii dintre cei ce ascultă cuvintele acestei prelegeri să nu fi ajuns să recunoască pînă acum pe Dumnezeu drept Conducător al Bisericii Sale. Mulți poate că au avut și mai au îndoieli, nemulțumiri, idei personale, poate atitudini de răzvrătire față de unii sau de alții, sau poate față de anumite situații, care — după părerea lor — nu sînt cum ar trebui. Poate că unii care sînt în conducerea Comunității, Conferinței sau Uniunii n-au reușit să demonstreze că sînt călăuziți de cer.

Ce trebuie oare să facem? Domnul Hristos a murit, a înviat și este la dreapta mării în ceruri, pentru a ne conduce la pocăință, a ne acorda iertare, haina neprihănirii Sale și puterea necesară pentru schimbarea noastră.

(continuare în cop. IV)

gîndeau ei, și ei aveau dreptul — prin moștenire — la dreptul de înții născut al lui Ruben, pe care acesta l-a pierdut. Datorită amploarei răzvrătirii și a confruntării, ne putem imagina o rețea vastă de comunicări tainice ce se bazau pe presupuneri, suspiciune, gelozie, acuzații și judecăți, toate în numele libertății și binelui poporului Israel.

Și dacă erau birfitori... s-au găsit și ascultători. Mișcarea a avut ecou în tot poporul. Ei presupuneau că Moise se folosește de șiretlicuri pentru săvîrșirea minunilor, cu scopul de a se menține la putere și pentru a pune mina pe avutul lor. De aceea ei au ajuns la concluzia că trebuie să facă ceva pentru schimbarea lucrurilor. Toate aceste simțăminte au explodat în final în marea tragedie: „Pămîntul și-a deschis gura și i-a înghițit” (Num. 16,32). Deosebirea pe care Dumne-

Credincioși pînă la sfîrșit

Cedînd ispitei, chiar înainte de a pîși în țara făgăduinței lor, acest lucru a făcut ca o generație de tînd să nu pășească niciodată dincolo.

Istoria Planului de Mîntuire se apropie de încheierea ei. Credem acest lucru văzînd cum cuvîntul profeției se împlinesc, profeție după profeție. Nu este o îndrăzneală a declara că acest lucru dorea în mod categoric Domnul Hristos să-l cunoaștem. El spunea: „Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci dacă vă va spune cineva: 'Tată, Hristosul este aici, sau acolo', să nu-l credeți" (Mat. 24,22-23).

Lumea de astăzi este neliniștită în fața evenimentelor ce se desfășoară sau sînt gata să se desfășoare. Am putea să prezentăm aici citate din declarațiile unor personalități proeminente ale lumii contemporane, educatori, oameni de știință, scriitori, istorici, sociologi etc., care n-ar face decît să confirme acest lucru. În nenumărate rînduri ei își exprimă îngrijorarea lor în legătură cu mersul evenimentelor, atrăgînd atenția asupra eventualității unei catastrofe nucleare care ar pune în primejdie omenirea. Acest lucru este în mod plastic înfățișat în răspunsul pe care un scriitor l-a dat atunci cînd a fost întrebat despre diferența dintre lumea copilăriei lui și lumea în care trăiește astăzi. El numește această diferență astfel: „absența unui viitor“.

Dar aceia care cred că marele eveniment ce va avea loc în cadrul Planului de Mîntuire este revenirea Fiului lui Dumnezeu, nu consideră acest eveniment ca fiind „sfîrșitul“ ci mai degrabă „începutul“ realizării făgăduinței mîntuirii. Atunci se va realiza dorința de veacuri a omenirii și a cerului, eradicarea păcatului din Univers, cu toate urmările lui nefaste. Domnul Hristos prezintă argumente în favoarea nădejdei pe care o nutrim în ființa noastră. „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi" (Ioan 14,1-3).

Este o realitate scripturistică faptul că această peregrinare a experienței umane se apropie de consumarea ei. Lăcașurile pregătite ale vieții veșnice sînt gata să-și deschidă larg porțile pentru a primi pe cei mîntuiți. Acesta este un adevăr biblic absolut. De aceea este timpul ca cei credincioși să aibă totdeauna uleiul necesar în candelarele lor, așa cum dorea Domnul Hristos să înțelegem din parabola celor zece fecioare.

Știm însă că totdeauna ultima distanță de alergat este cea mai grea. Biblia și Spiritul Profetic scot în evidență ispitele și decepțiile de tot felul care se vor înmulți și vor fi din ce în ce mai tentante ca, dacă va fi cu putință, să înșele chiar pe cei aleși (Mat. 24, 24).

Cum putem fi siguri că sîntem pregătiți pentru Impărăția cea veșnică a Cerului? De unde să primim puterea necesară pentru a birui încercările și a descoperi cursele vrăjmașului? Cum putem să ne păstrăm tari ca să nu ne înstrăinăm de adevăr? Cu certitudine că la toate aceste probleme putem găsi răspunsuri clare și categorice.

Avertizări divine

Apostolul Pavel menționează unele dintre experiențele cele mai dramatice ale copiilor lui Israel, experiențe prin care au trecut atunci cînd au fost pe punctul de a intra în Țara Făgăduinței. Și el spune: „Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor" (1 Cor. 10, 11).

O astfel de declarație ar trebui să ne trezească și să ne facă atenți. Este un mesaj special din partea lui Dumnezeu, peste care a venit „sfîrșiturile veacurilor“. Pentru învățătura și înțelegerea noastră, experiența poporului Israel de la hotarele Canaanului, a fost inclusă în raportul biblic. Este redată aici în Sfînta Scriptură în mod deosebit pentru noi cei de astăzi, care trăim la încheierea secolului douăzeci și știm că cele scrise ne interesează în mod deosebit. Vom înțelege noi oare că raportul acestei experiențe este scris în mod special pentru noi?

Ceea ce s-a întîmplat atunci cu poporul Israel, conține o parabolă și pentru noi. Să ne imaginăm scena. Ei au ajuns la hotarele țării despre care raportul profetic spunea că în ea „curgea lapte și miere" (Ex. 3,8). Doar riul Iordanului se mai afla între făgăduință și împlinire, între vis și realitate, iar ei obosiți și sătui de drumul parcurs prin monotonia și greutatea pustiei, se aflau doar la un pas de cîmpilele cele verzi și fertile, udate de apele ce veneau dinspre munți. La răsărit, înspre cîmpie, numai la aproximativ opt kilometri, poporul vedea cetatea Ierihonului, cetatea palmierilor cu pâlătele și turnurile ei.

O pregustare

Chiar acolo pe malul Iordanului unde își așezaseră tabăra, în timp ce Moise conducătorul lor se pregătea să intre în triumf în Canaan, ei s-au bucurat de o pregustare a făgăduințelor țării. „În partea de răsărit a Iordanului, între riu și platoul pe care-l traversase deja, era de asemenea o cîmpie, avînd cîtiva kilometri lățime, întinzîndu-se o bucată bună de-a lungul rîului. Această vale adăpostită avea un climat tropical; aici înflorea salcîmul, dînd acestei văi numele de „Valea Salcîmului“. Aici au tăbărit israeliții, și printre salcîmii de acolo, pe marginea rîului ei au găsit un agreabil loc retras pentru meditație. (P.P./453).

Ne putem imagina cum s-au simțit ei într-un asemenea loc, după anii cei lungi ai peregrinării în locuri pustii și pline de praf. Poporul era totuși optimist. Ei au trăit experiențe și biruințe minunate în drumul lor spre mările Iordanului.

Cu patruzeci de ani mai înainte, iscoadele israelite se întorseseră din locurile în care aveau să intre, raportînd: „Poporul care locuiește în această țară este puternic, cetățile sînt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac... toți aceia pe care i-am văzut acolo sînt oameni de statură înaltă... față de ei parcă eram niște lăcuste" (Num. 13,28-33). Locuitorii țării erau într-adevăr mulți și de temut.

Dar la porunca lui Dumnezeu Moise a condus poporul la mari biruințe. Nici uriașii, nici cetățile întărite și nici armata cea mare a acestora n-au putut să stea în fața Domnului Dumnezeu și a oștilor Sale. Și acum, pe cînd poporul privea dincolo de apa Iordanului, ei așteptau biruința finală însoțită de experiențe deosebite. Ei nu aveau nici măcar o idee despre marea tragedie ce-i aștepta dincolo.

Apostazia a dus la înstrăinare

De fapt, între israeliții și popoarele din jur au fost puține legături în timp ce se aflau în Valea Salcîmilor. De la o vreme însă, în tabăra lor au început să-și facă apariția madianite foarte atrăgătoare și prietenoase. Ele erau călăuzite de Balaam, un bărbat care cîndva cunoscuse pe Dumnezeu, dar care era acum hotărît să slăbească puterea lui Israel făcînd să pătrundă în mijlocul lor obiceiurile lumesti, adulterul, idolatria și falsa închinare.

În descrierea ce urmează, Spiritual Profetic ne înfățișează ceea ce a adus, chiar acolo pe malul Iordanului, un mare dezastru. „La sugestia lui Balaam, regele Moabului a făcut o mare serbare în cinstea zeilor lor, și în scurt timp s-a stabilit ca Balaam să facă totul pentru a determina pe israeliți să ia și ei parte la această festivitate. Balaam era încă privit de ei ca un profet al lui Dumnezeu, și de aceea, n-a întâmpinat greutăți atunci cînd a pornit să-și aducă planul la îndeplinire. Un mare număr de israeliți au luat parte la această sărbătoare. Ei s-au aventurat pe pămînt străin, pe un teren interzis și au fost prinși în cursele lui Satana. Ademeniți de muzica și dansurile rituale și fermecați de frumusețea vestalelor păgîne, ei au lepădat credințioșia lor față de Domnul Dumnezeu cerului. Unindu-se cu idolatri la petrecerea lor, vinul din care și-au permis să bea le-a întunecat simțurile și bariera controlului de sine a fost sfărîmată. Pasiunile s-au dezlănțuit și pingându-și conștiința prin desfrîu, au fost ușor făcuți să se închine înaintea idoloilor. Ei au adus apoi jertfe pe altarele păgîne și au participat la cele mai degradante ritualuri” (idem/454).

Această apostazie este cunoscută ca fiind de cea mai mare amploare din istoria poporului Israel. Mii de oameni și-au pierdut viața. Erau așa de aproape de Pămîntul Făgăduinței încît îi puteau vedea frumusețea, bogăția și belșugul, dar zeci de mii dintre ei, n-au pus piciorul în el. Israelii acestia supraviețuiseră anilor de prigoană și au cîștigat biruințe mari împotriva unor armate puternice, dar au cedat în fața ispitei chiar acolo, înainte de a intra în țara visurilor lor, și ca urmare n-au intrat în făgăduința ce se materializa sub ochii lor. Cum a fost posibil acest lucru? Ce trebuie să învățăm de aici?

Să reținem primul pas al păcătuirii: „Au pătruns pe un teren interzis. Apoi au urmat și ceilalți pași. Au acceptat invitații și în mod voluntar au mers să se uite la practicile ce au avut o influență degradantă asupra gîndirii lor. Și-au plecat urechea la intonațiile muzicii lor rituale, au văzut dansurile lor senzuale și au privit uimiți și fermecați la instrumentele celui rău. Și nu peste mult timp din spectatori au devenit participanți. În legătură cu apostazia lor Biblia ne spune că „Israel s-a alipit de Baal-Peor” (Num. 25,3), și aceasta spune totul. Baal era un zeu canaanit și ritualul adorării lui cuprindea ritualuri degradante pe înalțimi.

Păcatul imoralității ce a dus la idolatrie nu a fost făcut în secret. Un conducător, unul din prinții lui Israel a demonstrat în mod deschis sfidarea sa față de standardul moral al Dumnezeului lui Israel. Judecata divină asupra lui și asupra celor ce au simpatizat cu el a fost executată imediat și în mod drastic (Num. 25,6-8,14).

Unii se întrebă de ce oare Dumnezeu a reacționat așa de categoric, cu păcatul imoralității. Următorul comentariu al Spiritului Profetic aruncă lumină asupra acestei probleme: „Satana a dus pe israeliți la desfrîinare și i-a făcut să se dedea la idolatrie. Aceia care vor dezona chipul lui Dumnezeu și vor intra în templul Său (în propriul lor corp) nu vor mai avea nici un fel de scrupule în a dezona pe Dumnezeu prin satisfacerea dorințelor inimilor lor stricate. Satisfacerea pornirilor senzuale slăbește mintea și înjosește sufletul. Puterile morale și intelectuale sînt umbrite de tendințele firești; este o imposibilitate pentru sclavii pasiunilor nesfînte să-și dea seama de obligativitatea cea sfîntă față de Legea lui Dumnezeu, de a aprecia lucrarea de ispășire, sau să acorde valoarea cuvenită mîntuirii omului. Bunăta-

tea, curăția, adevărul, respectul față de Dumnezeu și iubirea pentru lucrurile sfînte — aceste afecțiuni sfînte și dorințe nobile ce leagă pe oameni de lumea cerului — sînt aruncate în focul plăcerilor. Sufletul omului se întunecă și ajunge ca un pustiu arid, o locuință a spiritelor rele și locul oricăror păsări necurate. Ființe făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, sînt coborîte la nivelul animalelor” (idem/458).

Ar trebui să învățăm și să nu uităm lecțiile ce se desprind din experiența poporului Israel. Pe de o parte, nu ar fi înțelept să facem o listă cu ceea ce trebuie sau ce nu trebuie făcut, căci aceasta ar duce la fariseism și legalism. Dar pe de altă parte, există o solie categorică în această descriere pentru fiecare dintre noi. Unele principii nu se învechesc niciodată, nu se demodează. Unele chiar cresc în importanță odată cu trecerea timpului.

Faptul că sîntem așezați în această lume ca să exemplificăm în viața noastră principiile mîntuitoare ale adevărului divin, face uneori să uităm adevărul exprimat de Isus Hristos: „Le-am dat Cuvîntul Tău; și lumea i-a urît, pentru că ei nu sînt din lume, după cum Eu nu sînt din lume” (Ioan 16,14). Primul verset din cartea psalmilor arată spre nevoia de a păstra o relație echilibrată cu ceea ce este în jurul nostru. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!” (Ps. 1,1). Ni se amintește acest lucru de către ingerul din Apocalips 18 care spune: „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngmădit, și au ajuns pînă în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de neleguirile ei” (Apoc. 18,4-5).

Este surprinzător să constai că de des Sfînta Scriptură face astfel de apeluri, de avertizări în a nu ne permite să pășim pe terenuri nepermise de unde cu greu se mai poate ieși. „Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El” (1 Ioan 2,15). „Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacob 4,4).

Studiind tragedia poporului Israel la hotarele Canaanului, este necesar să subliniem și un alt punct. Cel care a complotat cu o inteligență demonică la căderea israeliților a fost Balaam, un apostaziat profet al lui Dumnezeu. Mulți aveau încă încredere în el și i-au urmat exemplul atunci cînd s-au alăturat închinării idolatre.

Nici în această problemă n-am fost lăsați fără lumină și avertizare: „Satana își așează cursele în calea fiecărui suflet. Nu numai cei ignorați și necultivați au nevoie să fie atenți. Căci el își pregătește capcanele pentru oricine, indiferent de capacitatea și poziția sa, chiar și pentru cei ce sînt în slujbe sfînte. Dacă poate să-i facă să-și minjească sufletul, atunci, prin ei poate nimici pe mulți. Cineva din mijlocul poporului lui Dumnezeu a făcut ca principiile sănătoase și sfînte date de Dumnezeu poporului să fie călcate în picioare și cei ce le-au călcat să fie dați în mîna lui Satana” (idem/454).

Aceste cuvinte solenne au clarificat faptul că fiecare dintre noi trebuie să stea lingă Dumnezeu pentru a putea fi biruitor. „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă minile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!” (Iacob 4,8). Cînd mergem alături de Mîntuitorul, atunci, cel rău își pierde puterea și influența asupra noastră. Nu numai atît ci atunci „Noi toți primim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18). Făcînd astfel nu vom ajunge să pierim la granița pămîntului făgăduinței, ci „în adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,11).

Călăuzirea divină este sigură

Noi ne aflăm întotdeauna sub norul acoperit al prezenței Sale, chiar și atunci când este întuneric în jurul nostru și nu știm încotro să mergem.

„Pericol! Părăsirea drumului este cu desăvârșire interzisă”. Astfel de semne de avertizare au fost poate așezate de-a lungul drumului prin deșert, din Egipt și până în Țara Făgăduinței. De ce oare este primejdios să părăsești drumul? Dacă ai cobori azi din mașină și ai începe să pășești printre dunele și dealurile de nisip, atunci ai avea toate șansele să nu mai găsești drumul întoarcerii și să rămii pierdut în pustie. Mulți călători au pierit de sete în pustie, cu toate că se aflau la numai câteva sute sau zeci de metri de drum, unde ar fi putut să fie ajutați de către trecători.

Cine zboară astăzi cu avionul peste pustia Sinai, nu va putea zări nici un drum, nici un sat, nici oameni și nici animale, plante sau apă. Ce infricoșător este să te pierzi în mijlocul unei pustietăți de nisip, fără să cunoști drumul ieșirii din acest labirint fierbinte. Ce vor fi gândit israeliții atunci când au pribegit împreună cu Moise prin această regiune dezolantă. Ei au mers în sus și în jos, dintr-o dună de nisip în alta sub un soare arzător, întinsul acesta de nisip nefiind marcat nici chiar de un singur fir de iarbă sau de către vreun ochi de apă. Cât de mult așteptau ei deci răcoarea nopții!

Erau ei oare preocupați de existența lor în acest loc așa de neospitalier și cu atât de multe capcane? Gîndeau ei oare că erau părăsiți în întinsul acestui pustiu? Nicidecum, pentru că deasupra lor stîlful de nor plutea peste dealurile și văile de nisip fierbinte.

Ei știau că norul acesta era semnul prezenței divine care-i conduce drept, și care le aduce răcoarea de care aveau nevoie prin umbra lui ce acoperea tabăra lui Israel.

Domnul Hristos Insuși era în nor. Apostolul Pavel scria: „Părinții noștri au fost sub nor... toți au băut... dintr-o stîncă duhovnicească ce venea după ei, și stîncă era Hristos” (1 Cor. 10,1-4). Domnul Hristos a fost de asemenea în stîlful de foc ce-i veghea noaptea, ocrotindu-i și luminînd întunericul nopții din jurul lor. „Stîncă spirituală” le dădea atât apa vieții, cât și apa de care aveau nevoie pentru potolirea setei.

În Epistola către Evrei citim că Domnul Hristos ne-a avertizat din ceruri spunînd: „Atunci, glasul Său a clătinat pămîntul, și... acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încăodată nu numai pămîntul, ci și Cerul” (Evrei 12,25-26).

Tot vocea Sa a clătinat muntele Sinai și poporul tremura în fața manifestării puterii Sale. Din nefericire însă, ei n-au ascultat de vocea Lui”. „Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită de la început, cită vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii” (Evr. 3,14-15). Hristos n-a fost numai Conducătorul poporului Israel în pustie. Ingerul peste care se afla numele lui Dumnezeu, și care, acoperit de stîlful de nor, a mers înaintea lor; El a fost Acela care a dat lui Israel „Legea” (P.P./366).

Hristos a fost cu poporul Său în pustie, grija Sa, bunătatea Sa și harul Său; iubirea Sa nemăsurată, mare și vesnică, toate acestea se manifestau într-un mod special cu copiii Săi. El îi veghea zi și noapte, așa cum face o mamă care se îngrijește de pruncul ei scump. Ei nu știau încotro să meargă. Dar El îi încuraja: „Nu vă temeți, am să vă conduc; urmați-Mă numai”.

Hristos — sprijin și ajutor

Tot astfel ne iubeste Domnul Isus Hristos și pe noi astăzi. Pentru că El este totdeauna și oriunde prezent, nu vom fi niciodată singuri, niciodată nu ne va uita, niciodată nu ne va lăsa. „Știați că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Mat. 28,20). Noi ne aflăm totdeauna sub umbra ocrotitoare a prezenței Sale, nu numai în ceasurile de bucurie și pace, ci și atunci cînd în jurul nostru întunericul este apăsător și nu știm încotro să mergem. Întunericul nostru poate să fie întunericul psihic al slăbiciunii, durerii, al bolii sau chiar al morții. Poate să fie de asemenea un întuneric al minții și al spiritului. Dar Domnul Hristos nu ne lasă să ne luptăm singuri cu aceste probleme, pentru că El Se îngrijește atât de mult de noi. Prin aceasta vom cunoaște că sîntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, ori în ce ne osindește inima noastră, căci Dumnezeu este mai mare decît inima noastră, și cunoaștem toate lucrurile” (1 Ioan 3,19-20). El cunoaște mai bine ca noi împrejurările și condițiile vieții noastre și nevoile noastre. Pentru El, întunericul din jurul nostru și din lăuntru nostru... nu este întuneric, pentru că El este lumină.

Cînd israeliții au fost mușcați de șerpii cei veninoși, mulți dintre ei s-au întors spre Dumnezeu, și Isus Hristos i-a salvat. Toți aceia care priveau spre șarpele de aramă înălțat de Moise după porunca lui Dumnezeu erau imediat vindecați. Tot așa este și astăzi. Situația no-

stră poate fi uneori foarte apăsătoare, adesea gîndim că nimeni nu ne mai poate ajuta, dar norul de foc de deasupra noastră ne ocrotește. Dumnezeu nu ne-a uitat, El Se va îngriji de noi în orice situație.

Cînd ajungem la o încrucișare de drumuri, atunci, pe ce drum trebuie să apucăm? În care direcția se mișcă norul? Atunci ne va fi de mare ajutor.

— Să cercetăm situațiunile asemănătoare pe care le găsim în Sfînta Scriptură, și să vedem modul cum a condus Dumnezeu — în trecut — pe poporul Său;

— Să iubim pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima noastră, mai mult decît orice altceva de pe acest pămînt.

— Să fim ascultători de toate principiile și învățăturile Sfintelor Scripturi.

— Să folosim sfaturile cele bune ale prietenilor și fraților noștri, și în primul rînd, rugăciunea;

— Să depindem de răspunsul lui Dumnezeu care va veni la timpul potrivit și să-l așteptăm cu răbdare și... îndelungă răbdare.

O întristare amară a umplut inimile soților White atunci cînd și-au pierdut pe fiul lor Henry care a murit la vîrsta de șaisprezece ani. Rugăciunile lor ca Domnul Hristos să intervină salvînd pe iubitul lor fiu n-au fost ascultate. De ce a fost luat de la ei? Moartea lui, era oare o pedeapsă pentru păcatele lor? Dar nu le-a iertat oare Domnul păcatele și nu le-a șters El pe toate? Au dat ei oare Domnului vreun motiv pentru ca El să-i uite? În necazul lor, în timpul întunericului deznădejzii lor, n-au putut vedea nici o lumină care să le lumineze înțelegerea și să-i mîngie.

Și totuși Domnul nu i-a uitat. El i-a acoperit în orice clipă, suferînd și plîngînd împreună cu ei. N-a răspuns întrebărilor și problemelor lor atunci, dar i-a mîngiat și le-a întărit încrederea. „Vă veți revedea fiul, era asigurarea. Îl voi invia și veți fi cu el pentru totdeauna în Casa Tatălui Meu pe care o pregătesc pentru voi”. „Stîlful de foc le-a adus lumină și mîngiere prin Isus și inimile lor au găsit iarăși odihnă și pace” (2 S.M./258-261).

Cîndva mă aflam la patul de suferință al unuia dintre bătrînii slușitori ai Evangheliei care-mi era deosebit de scump. Suferea mult. La un moment dat l-am întrebat: „De ce a trebuit să suferi atât și cum poți suporta durerea aceasta?” A privit cu multă bunătate la mine și mi-a spus cu o puternică încredințare: „Să nu punem niciodată sub semnul întrebării căile lui Dumnezeu. Ce este suferința mea pe lingă „chinul de moarte” al Mîntuitorului meu? Dacă nu treccam prin această experiență a suferinței nu eram

mîntuit". Și ochii lui oboșiți străluceau de forța lăuntrică a spiritului său ce era puternic ancorat în Hristos. Noaptea suferinței sale era lumina de stilp de foc — în i-rea Domnului Isus Hristos.

Cineva mărturisea sincer că mult timp n-a putut crede pe deplin adevărul. Nici profețiile Bibliei și nici alte dovezi nu l-au putut convinge cu totul. Mult timp s-a aflat sub umbrele incertitudinii. Dar rugăciunile lui n-au rămas fără răspuns. Într-o zi analizînd mai profund starea sa, s-a rugat cu putere: „Doamne, ajută necredinței mele, căci spune Mîntuitorul: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască” (Ioan 7,17).

În adevăr noi nu ne bizuim — pentru mîntuirea noastră — pe doctrina bisericii, pe reguli, rînduiele, organizație sau pe problemele administrative, ci pe iubirea Domnului Isus Hristos. De îndată ce Duhul Sfînt toarnă această dragoste în inimile noastre, nu ne mai simțim abandonată în încercările noastre, ci experimentăm bucuria biruinței asupra obstacolelor ce stau în fața credinței și atunci sîntem plini de interes și iubire față de doctrina bisericii, față de organizația și conducătorii bisericii, pentru că Dumnezeu ne iubește pe toți.

Este o realitate faptul că Domnul Isus Hristos este întristat de starea de lucruri care se află adesea în biserica rămășiței. El ne spune prin gura Martorului Credincios că sîntem slabi, săraci și goi, așa cum spune în epistola adresată prin vizi-onarul Ioan bisericii Laodiceii. Din fericire însă, noi ne aflăm încă sub harul prezenței Sale care acoperă biserica Sa încă imperfectă. El nu consideră că problemele de doctrină constituie problema noastră cea mare, ci lipsa cea primejdioasă a vieții noastre spirituale este lipsa unei consacrări depline față de Mîntuitorul nostru. El Se află încă la ușa inimii noastre bătînd și așteptînd. Deschiderea inimii noastre fără rezerve înaintea Lui, este problema unei hotărîri personale, independente de biserică sau comunitate și de cele ce există în viața ei. Domnul Hristos ne adresează aceeași întrebare pe care a pus-o lui Petru: „Mă iubești cu adevărat?”

În pustie, în ziua cea mare a Is-pășirii — o zi de judecată și hotărî-re — Sechina sau prezența lui Dumnezeu se manifesta în Sfînta Sfîntelor. Astăzi norul prezenței Domnului Hristos umple încă tem-plul cerului, dar lucrarea Sa de ispășire pe care o săvîrșește în calitatea Sa de Mare Preot este aproape încheiată. În iubirea Sa plină de bunățate, dar puternică și veșnică, El așteaptă ca noi să-l deschidem inimile într-o iubire ne-impărțită. Cînd vom face acest lu-cru, atunci El va ciștiga pentru noi cauza noastră în fața completului de judecată al cerului.

Probleme decisive

În timpul peregrinării lui prin pustie, poporul Israel nu a avut nici o suferință fizică, pentru că se afla sub nor. Deoarece nu există nici o posibilitate de hrană pentru o mulțime așa de mare în pustia aceea, Domnul Isus Hristos i-a hrănit cu mană săvîrșind zilnic această minune timp de patruzeci de ani. Vinerea ei trebuiau să stringă mană pentru două zile, adică și pentru Sabat. În acest fel Domnul Hristos a învățat pe po-porul Său să păzească Sabatul cel sfînt, acest dar dat omului din Pa-radis, o zi de pace și odihnă, fericire și comuniune cu Domnul Dumnezeu, prezent în tabăra israe-lită în stilp de nor ziua și noap-tea în stilp de foc.

Generația noastră stă în fața a două decisive probleme: pázirea Sabatului și diela.

Domnul ne-a învățat să ne ru-găm: „Piinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Mat. 6, 11). În timpurile biblice, hrana proaspătă trebuia să fie pregătită zilnic, piinea cea zilnică. Tot așa au fost lucrurile și sub nor în pustie. Domnul Hristos ar fi putut să le dea mană într-o cantitate mai mare și să le spună s-o păstreze zile și luni întregi. Dar El le-a dat zilnic hrană proaspătă, pentru o cît mai bună hrănire a poporului Său. Hrana noastră să fie cît mai natu-rală cu putință — zarzavaturi proaspete, fructe, cereale etc.

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, serva Domnului a primit lumina cu privire la principiile vie-tuirii sănătoase, destinate a sluji la fericirea și sănătatea celor ce le pun în practică, principii de sănă-tate ce depășeau timpul său. Mîntuitorul dorește să fim scutiți de boli și să trăim o viață lungă și plină de binecuvîntări. Să rămînem deci sub norul voînței Sale și să nu peregrinăm în pustiu suferin-țelor.

Apocalips 13 ne informează că Sabatul va deveni un test decisiv. Cel rău, Satana va căuta să pre-zinte Împărăția lui Dumnezeu în termeni omenești. O astfel de lu-crere va aduce marele „ceas al încercării care are să vină peste lu-mea întreagă” (Apoc. 3,10). Ca apo-geu al lucrării lui mistificatoare, Satana va apare în înfățișarea Domnului Hristos, imitînd reveni-rea Sa. Cei ce nu vor fi de acord cu înșelăciunile lui — în lumea religioasă — vor avea de suferit și copiii lui Dumnezeu vor ști atunci că Domnul este Dumnezeu. El nu-i va părăsi, nu vor fi singuri. Căci norul prezenței Sale care a fost cu Israelul din vechime va fi și cu biserica rămășiței în toate încercă-rile ei — El îi va acoperi și-i va ocroti. Îi va mîngia și întări. Îi va hrăni și îi va susține pînă cînd — în adevăr — slava prezenței Sale se va arăta pe norii cerului.

Comitetul Uniunii

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Centrală electrică geotermală

Institutul de subîngineri din Oradea a construit și pus în funcțiune, pentru prima oară în lume, o centrală electrică geotermală utilizînd ca agent de acțiune biocxidul de carbon. În prezent, aici se află într-o fază avansată construcția și amenajarea unei noi centrale de acest fel de 1000 kw., iar în perspectivă se vor realiza altele 15 centrale asemănătoare cu o putere totală de 50 mw.

Nou produs alimentară

Maltul, este denumirea noului produs alimentară care constituie materializarea unor intense cercetări efectuate de niște profesori universitari gălățeni. Maltul este un praf obținut din lăpe degresat și must de malt, de mare valoare nutri-tivă care, permite o largă diversificare a produselor alimentare. Omologat la ni-vel republican și îndeplinind condițiile de calitate, noul produs poate fi folosit cu succes la fabricarea diverselor sor-timente alimentare.

Obiective industriale construite în ultimii 20 ani

Constanța: • Intreprinderea de construcții navale • Intreprinderea integrată de lînă • C.E.T. Palas • Intreprinderea mecanică navală • Intreprinderea „En-rigla” • Intreprinderea de prefabricat din beton celular autoclavizat • Fabrica de conserve din peste • Fabrica de ulei • Fabrica de bere • Intreprinderea de prelucrare a lemnului • Instalația de hîrtie imobilată la Fabrica de celuloză și hîrtie Palas • Fabrica de confecții. Mangalia: • Fabrica de construcții navale • Fabrica de pine • Portul ma-

ritim comercial • Fabrica de sucuri și răcoritoare.

Medgidia: • Combinatul de lînă și azbestociment (etapa a II-a) • Intreprin-derea mecanică de năujă • Abatorul de păsări • Fabrica de pine • Fabrica de caolină • Fabrica de mobilă.

Năvodari: • Combinatul petrochimic Mîdia • Combinatul de îngrășăminte chimice (etapa a II-a și a III-a) • Fa-brica de zahăr • Fabrica de pine.

Cernavoda: Portul fluvial • Centrala nucleare-electrică (în construcție).

Construcție îndrăzneată

Noua cale ferată în construcție care va lega Rîmniceu-Vilcea de Vil-cele peste Olt este o construcție foarte îndrăzneată căci ea străbate masive de piatră, trece peste vîl adînc pe o dis-tanță de aproape 40 km. Trenurile vor străbate o punte aeriană de aproape un km și jumătate, la o înălțime de 55 metri. Acest viaduct va fi cel mai lung din România și chiar din Europa.

Magistrala albastră

Canalul Dunăre — Marea Neagră este cea mai vastă lucrare din istoria Româ-niei. Desfășurată pe mari spații geogra-fice căorpă le-a schimbat configurația, această nouă cale navigabilă are o im-portanță economică inestimabilă. Secur-ităză cu 400 km, traseul comercial al Dunării la Mare. Poate să asigure un trafic de mărfuri de circa 75 milioane tone și să frige circa 220 mîl ha teren arabil. Are trei porturi interne nou con-struite, al patrulea fiind portul maritim Constanța-sud.

Redacția

„Moise a răspuns: 'Vom merge cu copiii și cu bătrînii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului' Ex. 10,9.

„Copiii și bătrînii noștri, fiii și fiicele noastre vor merge cu noi”. Vocea puternică și categorică a străinului făcu să răsună încăperile reci și impozante ale palatului faraonilor. Ochii săi limpezi și pătrunzători dădeau viață chipului său dăltuit parcă din piatră. Păstorul ars de soare din Madian stătea neînfricat în fața împăratului egiptean. Nu avea intenția să se tirguiască. Fără întreaga lor familie, nimeni nu va pleca. „Vom merge cu toții: copiii și bătrînii...” Acesta era răspunsul și concluzia de la care Moise nu concepea să dea înapoi (Ex. 10,9).

Și așa s-a și întimplat în acel miez de noapte de neuitat, cînd un întreg popor, tînăr și bătrîn, cu oile și boii lui a pornit spre libertate și marele exod a început. De la murosul singelui cald de miel, cu care au uns ușorilor caselor lor, după porunca Domnului, și pînă la stropii de apă ai Mării Roșii involburată și biciuită de furtuna care le uda fața, mulțimea de sclavi eliberați s-a increzut și și-a legat destinația de marele EU SÎNT. Și El i-a condus prin minuni. El i-a salvat și ocrotit.

„Copiii și bătrînii noștri vor merge cu noi”. Astfel încît să nu uite niciodată că El i-a salvat pe toți, tînăr și bătrîn. Dumnezeu a făcut în vederea acestui lucru un plan simplu, care nu avea să fie uitat niciodată: „Și cînd te va întreba fiul tău, într-o zi: 'Ce înseamnă lucrul acesta?' să-i răspunzi: 'Prin mina Lui cea atotputernică, Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei'” (Ex. 13,14). De aceea, ei nu vor uita, și pentru acest lucru istorisiți generațiilor ce vin lucrările minunate ale lui Dumnezeu.

De la bun început, Dumnezeu a dat instrucțiuni cu privire la faptul că părinții erau datori să spună generațiilor mai tinere lucrările cele minunate ale Celui Atotputernic. Căci să nu uităm faptul că acolo, înaintea ingerului cu sabia de foc, Adam și Eva au ridicat un altar familial și au spus copiilor lor cum Dumnezeu poate salva pe cei ai Săi. Bătrînul Noe și soția sa strîngeau adesea în jurul lor pe toți urmașii lor lingă un altar, pe coastele și vâile muntelui Ararat, astfel încît nepoții și strănepoții lor să poată auzi mereu și mereu cum a salvat Dumnezeu — într-un mod minunat — pe cei ai Săi.

Ranortul pe care-l găsim în Vechiul Testament ne vorbește despre altarele de piatră, pe care părintele Avraam le lăsa în locurile pe unde poposea cu casa sa destul de numeroasă, asemenea unor amvoane elocvente. Aceste mărturii de piatră vorbeau celor ce treceau pe acolo despre Acela care purta de grijă lui Avraam și despre făgăduința pe care i-o făcuse. „Te voi face un neam mare... Te voi duce într-un

„EU ȘI CASA MEA”

loc plăcut, plin de bogate binecuvîntări”. În aceste locuri ale popasului său, Avraam vorbea casei sale despre Dumnezeu cerului care l-a chemat și care-l călăuzește.

De aceea, urmașii lui Avraam n-au uitat să spună celor ce veneau după ei istoria prezenței și călăuzirii divine. Acest lucru îl spune și psalmistul: „Imi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știu, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ei vom vesti neamului de oameni care va vesti laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacob, a dat o lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscute de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, cînd se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui” (Ps. 78,2-7). Și ei n-au uitat să spună copiilor copiilor lor istoria prezenței și călăuzirii divine.

Cele ce au fost scrise au fost scrise pentru învățătura noastră. Dar ce aud și ce văd astăzi mulți dintre copiii generației noastre? Cîți dintre ei nu sînt tirîți să asiste la divorțul părinților lor? Cîți n-au fost puși martori în asemenea cazuri, suferind traume psihice nevindecabile? Cîți n-au fost luați să asiste pînă tirziu la amuzamentele părinților, omorîndu-li-se copilăria? Ce perspectivă are această generație, cînd primejdia unui conflict termo-nuclear le umbrește vițiunea și-i frustrază de bucuria celor mai plăcuți ani ai vieții? Iată de ce să rugăm pe Cel Atotputernic pentru pacea și armonia între popoarele lumii.

În această Săptămînă de Rugăciune să ne gîndim serios și la căminele noastre. Ce atmosferă și ce spirit dezvoltăm în ele? Care este exemplul pe care-l dăm copiilor noștri? Ce eforturi facem pentru ca să nu fim pentru nimeni un prilej de poticnire? Să ne rugăm cerului pentru însănătoșirea căminele noastre și fiecare dintre noi să facă totul pentru ca iubirea, pacea și armonia să caracterizeze căminele noastre. Cită bucurie va fi atunci în mijlocul familiilor noastre!

Pentru a găsi o scuză pentru scaderile lor, mulți acuză — pentru eseurile lor — împrejurările, condițiile în care trăiesc, etc. Cîndva, în Noul Testament, se spunea: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1,46). Prea mulți erau sceptici. Dar o mamă, Maria, mama lui Isus, a demonstrat că nu sîntem

robii împrejurărilor. Și Mintuitorul Isus Hristos a crescut desăvirșit chiar în Nazaret. Deși fără o educație făcută în școlile rabinice ale vremii, Maria a spus Fiului ei despre „puterea și minunile pe care El, Domnul, le-a făcut” (Ps. 78,4). Fiul lui Dumnezeu, acum Fiul omului, Se așeza frumos în fața mamei sale, ca „de pe buzele ei și pergamentele profetilor să învețe lucrurile cerești” (H.L.L./70). „El era zilnic pe genunchii mamei Sale” (Ed./185).

Dar a cunoaște istoria călăuzirii divine și a cunoaște personal pe Mintuitorul sînt două lucruri diferite. A fi născut și crescut într-un cămin creștin nu este suficient pentru a fi mintuit. Ci mîntuirea sînt „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Atunci cînd aceasta se va realiza cu adevărat, vom înțelege mai bine răspunderea pe care o avem.

Exemplul vieții noastre, iubirea, spiritul de înțelegere și rugăciunea vor face ca viața noastră și a casei noastre să fie o binecuvîntare pentru noi și pentru cei din jurul nostru.

Generație după generație de credincioși au transformat genunchii lor în altare ale consacării și trăirii curate, ale muncii pline de abnegație și ale iubirii dezinteresate.

În parabola fiului risipitor sau... a fratelui neînțelept, sau poate mai bine a părintelui îndelung răbdător și plin de iubire, Domnul Hristos a înfățișat în mod plastic iubirea cea mare a cerului pentru neamul omeneș căzut.

Ni-l imaginăm pe părintele cel iubitor, acolo, cu mina streasînă la ochi, așteptînd și privind cu speranță în lungul drumului pentru a-și primi fiul. El știa un lucru sigur, și anume că drumul pe care și-a purtat fiul pașii plecînd de acasă este același pe care el se poate reîntoarce în mijlocul familiei. De aceea iubirea părintească nu și-a pierdut speranța. De aceea, să lăsăm inimile noastre deschise, ca și ușa căminelor noastre și a comunităților noastre.

În fața realizării făgăduinței de veacuri a mîntuirii, cînd sîntem gata să pășim dincolo, n-ar trebui oare ca noi toți, tineri și bătrîni, să ne reinnoim legămîntul consacării și hotărîrea de a sluji lui Dumnezeu cu tot ceea ce sîntem și avem? Rugîndu-ne și acționînd cu credincioșie, făcînd din familiile noastre oaze ale bucuriei, fericii și binecuvîntărilor, să spunem împreună cu marele bărbat al Vechiului Testament: „Cit despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Ioan 24,15).

Comitetul Uniunii

„Pînă cînd?”

„Pînă cînd vreți să schiopătați de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” 1 Regi 18,21.

Prelegerile acestei Săptămîni de Rugăciune ne-au infățișat pe larg experiența vechiului popor al lui Dumnezeu în peregrinarea lui din Egipt spre Canaan, făcînd o paralelă între experiența aceasta și experiența spirituală a copiilor lui Dumnezeu de astăzi. Așa cum am văzut deja, aceste experiențe au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care sau care a ajuns la — după expresia apostolului Pavel — „sfîrșitul veacurilor” (1 Cor. 10,11). Apostolul Pavel spune deci, că ele au fost scrise pentru a ne fi un ajutor, ca să ne învețe lecțiile esențiale ale biruinței spirituale în viața credinței noastre.

Lecțiile ce trebuie reținute din Vechiul Testament nu se sfîrșesc odată cu poposirea israeliților în țara făgăduinței. Sub Iosua, un alt mare conducător și un bărbat temător de Dumnezeu, sub judecători, sub Saul, David și Solomon, poporul a manifestat o credință șovăitoare. Uneori se bucurau atunci cînd urmau cu credințioasă poruncile și rînduielele divine, ca apoi să alunece din nou în idolatrie, asemenea popoarelor din jurul lor.

Sub Roboam, națiunea s-a împărțit și a rămas împărțită. Despărțite de Templul din Ierusalim, cele zece semintii din nord au început, încet dar sigur, să alunece în apostazie, dedîndu-se la practicile degradante ale adorării lui Baal, zeul popoarelor înconjurătoare. Cu toate acestea, însă, Dumnezeu nu i-a părăsit. El a trimis un profet după altul cu solii de avertizare și sfat, apelînd la împărat și la popor ca să pună capăt stării lor de nelegiuire și neascultare, dar se pare că nimic nu putea aduce în mijlocul lor reforma dorită. În cele din urmă, Ilie Tișbitul, cu îmbrăcămintea lui nepotrivită pentru curtea regelui, dar cu îndrăzneală și fără să se teamă a pășit printre străji, a pătruns în palatul regelui Ahab și i-a spus deschis că blestemul cerului se afla asupra lor. Din cauza atitudinii lui, cerul nu avea să mai dea ploaie pe pămînt.

Și în timpul acestei secete, pămîntul, care cîndva dădea lapte și miere, acum era pîrjolit. Albilele rîurilor erau drumuri de pulbere. Timp de trei ani și jumătate pămîntul a fost ars de un soare nemilos. Uscăciunea afecta deopotrivă pe om și animale. În cele din urmă, Ilie a apărut înaintea lui Ahab, poruncind regelui să adune pe preoții lui Baal în vederea unei confruntări publice. Opt sute și cincizeci de „preoți” ai lui Baal s-au strîns pe muntele Carmel, în prezența împăratului și a altor observatori desemnați pentru aceasta. Restul poporului a fost strîns la picioarele muntelui, loc care le oferea posibilitatea să vadă clar cele ce aveau să se întîmple.

„Pînă cînd vreți să schiopătați de amîndouă picioarele?” îi somă omul lui Dumnezeu. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Regi 18,21). Dar cei prezenți nu erau încă gata să-și facă cunoscut opțiunile. Unii, mai încăpățînați și mai tumești se cramponau de obiceiurile lor idolatre. Alții au luat poziția expectativei.

Ilie a anunțat că va face un fest pentru a se determina cine anume slujește Dumnezeului cerului. Preoții lui Baal și-au pus jertfa pe altar și au implorat ajutorul zeului lor. Toată ziua au strigat, au implorat focul sfînt al zeilor, s-au flagelat, dar fără nici un rezultat pozitiv. Apoi a venit Ilie. El și-a pus jertfa pe un altar de piatră, înmuind bine altar și jertfă, aruncînd peste ea căldare după căldare plină

cu apă. Cînd, apoi, s-a rugat ca Dumnezeu să Se descopere, din cer a venit un foc ce a mistuit jertfa, pietrele altarului și apa. Răspunsul poporului la apelul lui Ilie a fost atunci prompt și dramatic. Ei au căzut cu fața la pămînt și și-au mărturisit apostazia, recunoscînd pe Dumnezeu ca Domn și Creator a toate. Preoții lui Baal și-au primit pedeapsa și cerul s-a deschis, iar ploaia dătătoare de viață s-a revărsat peste pămîntul însetat. În ziua aceea, poporul Israel a fost reconvertit la ascultarea de Dumnezeu părinților lor, care și-a manifestat așa de vizibil dorința ca ei să fie în totul ascultători și credincioși.

Deși mai tîrziu poporul Israel a apostaziat și ca urmare a fost dus în exil, lucrarea de reînviare și reformă începută de Ilie și continuată de Elisei a fost cea mai remarcabilă reformă din toată istoria sa. După generații, încă se mai vorbea despre ea, iar Dumnezeu a folosit-o ca un exemplu al legăturii pe care El dorea s-o aibă cu poporul Său.

După ce regatul din sud al lui Iuda s-a reîntors din exilul babilonian și a reconstruit templul, exista primejdia ca, asemenea părinților lor, să recadă în apostazie. Profetul Maleahi i-a avertizat, spunîndu-le că dacă vor face acest lucru, atunci Dumnezeu avea să aducă asupra lor judecăți mult mai severe. Pe de altă parte, Dumnezeu, prin slujitorul Său, a făcut o promisiune remarcabilă: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Mal. 4,5). El a mers mai departe, spunînd că Ilie avea să facă o mare lucrare de reformă, întorcînd inimile copiilor la părinții lor și inimile părinților la copiii lor.

Știm din inspirația divină că profetul Maleahi nu vorbea — în textul citat mai sus — de o reparație fizică a profetului Ilie, care a trăit cam cu cinci sute de ani înaintea lui. Îngerul care a vestit lui Zaharia nașterea unui fiu care avea să se numească Ioan, numit mai tîrziu și Botezătorul, a profetizat că acest fiu va lucra în spiritul și puterea lui Ilie. Isus Hristos a confirmat faptul că Ioan era o împlinire a profeției lui Maleahi. Ioan Botezătorul a vestit o puternică solie de reînviare și reformă, pregătînd calea pentru lucrarea de aici, de pe pămînt a Domnului Isus Hristos. În această lucrare, el a dus mai departe reforma începută de Ilie. Este oare bine să spunem — în concluzie — că profeția lui Ilie are mai multe împliniri?

În decursul istoriei Planului de Mîntuire, Dumnezeu a văzut potrivit să extindă chemarea și avertizarea Sa, o lucrare de reformă, pregătitoare pentru evenimente mult mai mari. Mai înainte de potop, Noe a predicat timp de o sută douăzeci de ani. Este adevarat că nu mulți l-au ascultat, dar el și-a adus la îndeplinire lucrarea cu multă credințioșie. Înainte ca Iuda să fie dus în Babilon, Ieremia și Ezechiel au încercat să avertizeze și să facă o lucrare de reformă în mijlocul poporului. De asemenea, am văzut cum Ioan Botezătorul s-a ridicat cu scopul expres de a fi „glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului!” (Ioan 1,23).

Profețiile din cartea Apocalipsului descriu condițiile existente pe pămînt chiar înainte de revenirea Domnului Hristos. Adesea, Pavel s-a referit la acest lucru. Oamenii vor fi mîndri, lacomi, iubitori de plăceri. Chiar biserica este descrisă ca fiind încropită, considerîndu-se bogată, crescînd în bunuri materiale, dar falimentară din punct de vedere spiritual.

Dar în mijlocul corupției păcatului și a căderii spirituale, se aude cuvîntul îngerului: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor” (Apoc. 14,7). Este sinonim cu solia lui Ilie. Și aici avem un apel la reformă, un apel la întoarcerea la iubirea dinții față de Hristos și Evanghelie. Înainte de revenirea Domnului și înainte ca El să despărță oile de capre, înainte ca să-și adune poporul, se face chemarea de a ieși afară din Babilon, adică din confuzie, apostazie și păcat, și a se pregăti ca să întîmpine pe Dumnezeu.

Deși vizionarul Ioan vedea îngeri care vesteau solia de avertizare, avem motive să credem că îngerii reprezentau mișcarea profetică a lui Dumnezeu, alcătuită din oameni care, de fapt, dădeau glas soliei. Căci Domnul Isus a dat bisericii Sale însărcinarea: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15).

Advențtii de Ziua a Șaptea cred că ei au venit la ființă pentru un timp ca acesta. Ei cred că au responsabilitatea de a vesti întreita solie din Apocalips 14, care în adevăr este solia lui Ilie pentru acest timp. Și ce răspundere sfântă este aceasta! Avem privilegiul de a ne uni cu Duhul Sfânt pentru a ajuta pe păcătoși să ia o hotărâre care să le hotărască destinul.

Reînvierea noastră

Dar mai înainte ca să putem predica solia lui Ilie, trebuie s-o primim, s-o credem și s-o practicăm noi înșine. Înainte de a întreprinde o lucrare reformatoare, trebuie ca în mod individual să facem față și să rezolvăm problema: „Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele?” Fie că vom găsi cea mai mare bucurie a noastră în a sluji lui Dumnezeu și acela pentru care El a murit, fie că vom ceda ispitei de a sluji celui și păcatului.

Printre cele șapte biserici din Apocalips 2, și 3, cea de a șaptea biserică, biserica Laodiceii, reprezintă condiția sau starea spirituală a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Și nu este o descriere de învidiat. „Știu faptele tale”, spune Martorul Credincios; „că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: 'Sint bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic' și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și baine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3,15-19).

Această solie a Martorului credincios descrie oare biserica lui Dumnezeu de astăzi? Sau, chiar mai important decât aceasta este faptul că ea ne descrie pe noi; pe mine și pe fiecare dintre membrii bisericii noastre. Am devenit cu oare încropit în credința pe care o mărturisesc? Am părăsit cu oare dragostea dinții cu care am îmbrățișat Evanghelia mântuirii în Hristos Isus și am intrat în biserică? Nu cumva am ajuns să ne mulțumim cu starea spirituală în care ne aflăm? Nu cumva problema vieții și dorința de a avea cât mai mult și mai multe în această viață au făcut să dispară dorința și necesitatea spirituală de a „ne întări chemarea și alegerea noastră?” Dacă așa stau lucrurile, nu există decât un singur remediu pe care Domnul Hristos l-a prescripș, și anume: „Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”.

Cum timpul se scurge implacabil și împlinirea dorinței de veacuri a omenirii își așteaptă încă împlinirea, există tendința de relaxare în ceea ce privește standardul chemării noastre, să nu mai ținem seama de deosebirea dintre poporul lui Dumnezeu și lumea păcatului. Fără să fim retrograzi, standardul vieții creștine în ceea ce privește îmbrăcămîntea, recreația, relațiile familiale și frățești etc., trebuie să fie păstrat. Este reală și primejdia de a face din religie o religie fariseică a formelor exterioare, ceea ce este tot atât de păgubitor. Este de asemenea posibil să fim nepăsători în ceea ce privește „hrana spirituală” sau chiar în ceea ce privește ceea ce mâncăm și bem pentru întreținerea corpului nostru, cum atrăgea atenția Domnul Hristos cînd spunea: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuiască inimile cu îmbuibare de mîncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” (Luca 21,34). Adesea, în graba de a ne dispensa de îndreptățirea prin fapte, ajungem să ne dispensăm de orice fel de îndreptățire.

Dacă Domnul Hristos este prezent în inima noastră, va fi văzut în viața noastră. Atunci cînd Il recu-

noaștem ca Domn și Mîntuitor și El este Acela care are sub controlul și călăuzirea Sa viața noastră (timpul, talentele, averea noastră), atunci viața noastră îi aparține. Atunci vom onora Sabatul Său cu sfințenie și nu vom cheltui banii noștri pentru satisfacerea capriciilor firești. În mîncarea și băutura noastră, nu ne vom atinge de ceea ce este necurat și nu vom lăsa ochii noștri să se scalde în ceea ce nu sfințește. Cînd viitorul nostru se află în mîinile Sale, atunci nu vom face planuri care să-L lase afară din preocupările vieții noastre.

Cel mai important lucru pe care-L avem de făcut în această Săptămîină de Rugăciune este să ne cercetăm bine inimile pentru a înlătura tot ceea ce este firesc, păcătos din viața noastră și să ne pocăim de tot ceea ce ar dezamăgi pe Mîntuitorul nostru, deschizîndu-ne inimile influenței și controlului Duhului Sfînt. Lucrarea convertirii este o lucrare continuă. Gîndim poate că ne-am consacrat și ne-am predat inimile Mîntuitorului nostru, dar cel rău face totul să ne convingă — așa cum a convins pe Iuda — că nu este nevoie să ne predăm chiar acum pe deplin Domnului. Consecința unui asemenea gînd sau a unei asemenea atitudinî este faptul că noi am luat înapoi ceea ce considerăm că am dat lui Hristos.

Trebuie să așezăm ființa și voința noastră în mîinile Sale, ca Domnul Hristos să ia în stăpînire întreaga noastră viață. Dacă dorim să fim mîntuiți, atunci trebuie să înțelegem că aceasta nu este o problemă, opțională, dacă vrem sau nu, ci este categorică. De aceea, să răspundem întrebării profetului: „Pînă cînd vrem să schiopătăm de ambele picioare?” Serva Domnului subliniază: „Reînvierea adevăratei evlavii printre noi este nevoia noastră cea mai mare și cea mai urgentă. A căuta acest lucru ar trebui să fie prima noastră lucrare... Dar este lucrarea noastră ca, prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciuni stăruitoare să împlinim condițiile pe baza cărora Dumnezeu ne-a făgăduit că ne va da binecuvîntările Sale. O reînviere poate fi așteptată numai ca răspuns la rugăciune” (1 SM/121).

De aceea, să nu uităm că în problema mîntuirii sînt lucruri ce necesită a fi împlinite. Nu este vorba de fapte bune, de o neprihănire generată de noi, ci de o lucrare de pocăință, de crucificare a celui, a firii noastre, de a ne umili înaintea Domnului Dumnezeului nostru.

Prin studiul Cuvîntului lui Dumnezeu și prin rugăciune, vom ajunge să avem o viziune tot mai clară a ceea ce este Domnul Isus Hristos. Dacă El va fi Exemplul nostru desăvîrșit, atunci vom dori să fim ca El și ne vom modela viața după viața Lui. Și atunci, El ne va da puterea necesară de a realiza acest deziderat divin.

Pocăința, reînvierea, reforma urmează într-o ordine categorică. Cînd ne pocăim de păcatele noastre, care pot cuprinde și îngăduința de sine sau încropeala, atunci Dumnezeu ne oferă iertarea Sa și o inimă nouă. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17).

„Cînd iubirea lui Hristos este păstrată ca ceva scump în inimă, asemenea mirosului unui parfum plăcut, ea nu poate fi ascunsă... Spiritul Domnului Hristos în inimă este asemenea unui izvor în deșert, curgînd ca să invioreze totul, făcînd pe cei ce sînt gata să piară doritori să bea din apa vieții (C.H./ed. 1980, p. 78). Această făgăduință este tot atât de mult o făgăduință a membrilor Laodiceii, care a fost reînviată, ca și pentru orice creștin născut din nou.

Care este răspunsul inimii noastre — în această Săptămîină de Rugăciune — la solia prelegerilor ce ne-au fost adresate? Nu ar trebui oare ca toți să căutăm pe Dumnezeu cu un nou și puternic spirit de pocăință și să-I îngăduim să lucreze în viața credinței noastre și voința și înfăptuirea mîntuirii Lui? Cîtă bucurie nu va aduce aceasta în viața noastră, bucuria biruinței, bucuria mîntuirii, bucuria conlucrării cu cerul. „Căci dacă este cineva în Hristos Isus este o făptură nouă”.

Neal Wilson

Ascultă de glasul Domnului

„Ii plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?”
1 Sam. 15, 22.

Istoria vieții lui Saul, fiul lui Chiș, este bogată în învățături folositoare pentru cel care le sesizează și este dispus să țină seama de ele. Viața lui Saul cuprinde trei etape: (1) pînă la chemarea și ungerea lui ca împărat al vechiului Israel, (2) prima parte a vieții lui în calitate de conducător al poporului ales, și (3) partea a doua și finală a vieții lui.

Saul era un Beniamit, „una din cele mai mici seminții ale lui Israel”. Și familia lui era „cea mai mică dintre toate familiile din seminția lui Beniamin” (1 Sam. 9,21). Deci, o familie neînsemnată, fără pretenții și aspirații la conducere în Israel. Raportul sacru îl descrie ca fiind „înmăr și frumos, mai frumos decît oricare din copii lui Israel. Și-i întrecă pe toți în înălțime de la umăr în sus” (1 Sam. 9,2), deoarece Saul avea o statură înaltă, întrecind cu capul și umerii pe oricare din semenii săi, înfățișarea lui era impunătoare, ceea ce l-a ajutat să cîștige favoarea mulțimii. „Ce lecție mai bună putea să dea Dumnezeu acelora care au dorit să fie ca neamurile din jurul lor, și să aleagă pentru ei un împărat care să fie apreciat după măsura omului? Tot așa și ucenicii s-au uitat la Iuda, ca la un conducător, cunoscînd prea puțin interiorul care învăluia inima lui. Nu este timpul ca poporul lui Dumnezeu de astăzi să ceară de la El acele alifite de ochi care să-l facă în stare să discearnă întotdeauna în mod clar calificățiile adevăratului conducător?”.

Destinul neamurilor și al indivizilor depinde adesea de întîmplări — în aparență — neînsemnate. Așa s-au petrecut lucrurile și în cazul lui Saul. El s-a dus să caute măgăritele pierdute fără să se gîndească cîtusi de puțin că pentru el a sosit momentul să ia asupra sa o mare răspundere. „Evenimentele care au urmat au dovedit nepregătirea lui pentru sarcina la care l-a chemat Dumnezeu. Puțini oameni sînt pregătiți pentru o astfel de conducere. Moise n-a fost pe deplin pregătit nici chiar cînd a cunoscut pe Domnul în rugul aprins. Dar aspectul încurajator al chemării la slujbă este că Dumnezeu ia pe oameni așa cum îi găsește, cu intenția de a-i instrui în timp ce lucrează. Tot ceea ce așteaptă Dumnezeu de la om este „să facă drepte, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu”. Petru a făcut lucrul acesta, Iuda nu l-a făcut. David a făcut așa, Saul a refuzat.

După aproape trei zile de căutare, Saul n-a găsit măgăritele pierdute și s-a gîndit să se întoarcă acasă la tatăl său care putea fi îngrijorat din cauza lipsei lui înde-

lungate. Dar planul lui Dumnezeu era altul: să realizeze întîlnirea lui Saul cu proorocul Samuel, care se afla în cetatea Rama din apropiere. Pentru a-l convinge pe Saul să intre în cetate spre a-l întîlni pe prooroc, care avea o sarcină de îndeplinit față de Saul, Dumnezeu a folosit o necăită simplă, pe sluga lui Saul, care i-a zis: „Iată că în cetatea aceasta este un om al lui Dumnezeu... haidem dar la el; poate că ne va arăta drumul pe care trebuie să apucăm”. Și Saul a zis slugii: „ai dreptate; haidem să mergem”. Și s-au dus în cetatea unde era omul lui Dumnezeu (1 Sam. 9,6,10). Așa lucrează Dumnezeu. „Aceasta ilustrează călăuzirea Duhului Sfînt, prin care oamenii, la încercătură, sînt aduși în legătură cu cei care le pot da ajutor. Într-un fel asemănător Rut a fost călăuzită spre ogorul lui Boaz (Rut 3), iar Filip a fost îndreptat către Eunue în drumul lui din Ierusalim către Etiopia (Fapte 8,27-29). Este un privilegiu sacru să fim atît de deplin supuși controlului Duhului Sfînt încît El să ne poată călăuzi la acele suflete care au nevoie de ajutorul nostru, întorcînd cum a călăuzit El pe Samuel”. (C. B. vol. II. p. 491). „Toamă cînd (Saul și sluga lui) intrau pe poarta cetății, au fost întîlniți de Samuel, care ieșea să se suie pe înălțimi” (1 Sam. 9,14). Întîlnirea a fost perfect sincronizată „deoarece cu o zi mai înainte de venirea lui Saul, Domnul înștiințase pe Samuel, și-i zise: „Mîine, la ceasul acesta îți voi trimite un om... și să-l ungi drept căpetenie a poporului Meu Israel” (v. 15,16). „Ce emoție trebuie să fi avut Samuel, înțelegînd că el a fost călăuzit de Dumnezeu, Căruia l-a slujit cu credințioasă timp de atîția ani! Există vreun motiv pentru care cineva să nu poată avea experiența aceleiași emoții astăzi dacă vrea să se supună față de Dumnezeu atît de complet cum a făcut Samuel?” id. Mare este binecuvîntarea acelor credințioși care și astăzi își asigură prezența Duhului Sfînt drept călăuză continuă în viața lor de credință! Și asigurarea prezenței Duhului Sfînt în viața noastră este tot atît de posibilă astăzi ca și pe timpul lui Samuel. Prezența Lui se poate obține pe calea arătată de Domnul Isus: „Cereți, și vi se va da”, „Duhul Sfînt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile...” (Mat. 7,7; Ioan 14,26). Să cerem prezența și călăuzirea Duhului Sfînt în viața noastră individuală, și în această Săptămînă de Rugăciune, întemeindu-ne pe făgăduința Domnului nostru Isus Hristos. Să dovedim ascultare sinceră față de Dumnezeu și credințioasă statornică, și rugăciune noastră va fi ascultată. Așa a făcut Samuel, și Dumnezeu l-a as-

cultat și l-a călăuzit în umblarea și însărcinarea sa. Prin Cuvîntul Său, Domnul ne îndeamnă și pe noi: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde, și-ți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști”. „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el” (Ier. 33,3; Isaia 30,21). Pentru inima smerită și gata de slujire, Dumnezeu înmulțește semnele căii pe care urmează să meargă. Și frumusețea mai presus de toate este că El are încă o mie de căi în care să arăte aceste semne. El nu este limitat de nici o metodă prestabilită. Faptul că Duhul Sfînt a vorbit în zilele apostolilor prin limbi de foc, nu este nici un motiv că El trebuie să se manifeste în același fel și altă dată. Apostolii au fost călăuziți să aleagă pe al doisprezecelea apostol al grupeii lor prin aruncarea sorțului. Dar aceasta nu înseamnă că astăzi aruncarea sorțului este cea mai bună cale de asigurare a unui răspuns pentru problemele individuale”. (id. I. 494). Încredințează-ți viața în mina Domnului și El îți va purta de grijă. Încrede-te în El și cere călăuzirea Duhului Său cel Sfînt și El îți va răspunde la timp potrivit.

Despre Saul citim: „Duhul Domnului va veni peste tine, vei prooroci cu ei, și vei fi prefăcut în alt om” (1 Sam. 10,6). Acest cuvînt nu se referă la chemarea lui Saul la slujba de prooroc, adică prezicător de evenimente viitoare, ci la darul de a exprima adevărul în forma imnului sacru. Fiii proorocilor pe care i-a întîlnit Saul în drumul lui spre casă, cîntau imnuri de laudă la adresa lui Dumnezeu, după metoda instituită de Samuel în școlile proorocilor spre a impresiona și a spiritualiza mintea lor. Saul s-a unit cu ei în astfel de cîntări. „Duhul lui Dumnezeu a venit peste el și el a proorocit în mijlocul lor”. „Toți cei care îl cunoscuseră mai înainte... își ziceau unul altuia în popor: „Ce s-a întîmplat cu fiul lui Chiș? Oare și Saul este între prooroci?” (1 Sam. 10,10-11).

Da, ceva se întîmplase cu Saul. Îngăduind Duhului Sfînt să-i influențeze viața el a fost „prefăcut în alt om”, căci „Dumnezeu i-a dat o altă inimă” (v. 9). „Vine vremea în viața oamenilor cînd o schimbare a împrejurărilor, sau vreun dar divin îi eliberează de obstacolele de mai înainte și ei se găsesc supuși unei schimbări rapide, înviorătoare și remarcabile ca atunci cînd... o floare de cactus care deodată înflorește peste noapte, își desface minunata ei frumusețe ca să răspîndească plăcutul ei parfum, atunci cînd doar cu câteva clipe mai înainte nu exista nici un indicu. Orice dar bun și desăvîrșit vine de la Dumnezeu (Iacob 1,17)..

Moise a fost schimbat dintr-un păstor timid într-un mare eliberator. Ghedeon a fost, de asemenea, schimbat într-un bărbat în stare să conducă pe Israel la o mare victorie. Nu prin propria lui pricepere — este adevărat — ci prin inspirația lui Dumnezeu. Petru cel egoist și îndreptățit de sine a fost și el schimbat într-un conducător și educator al bisericii primare. Astfel de schimbări au loc când Duhul lui Dumnezeu dă oamenilor o viziune de noi posibilități și când sufletele lor răspund cu bucurie sfințită chemării, găsind plăcere în acceptarea răspunderii dată de Dumnezeu" (id. 195).

Dar „realitatea schimbării devine vizibilă când aceasta are loc în cugete, în obiceiuri și în viață. Lucrurile vechi se duc, toate lucrurile devin noi. În același timp însă, trebuie reamintit că o astfel de schimbare devine permanentă numai prin reafirmarea zilnică a alegerii făcută în felul acesta. Adevărat Dumnezeu lucrează pe căi contrare planurii omenești. Era de necrezut — după cum cugetau iudeii — ca apostolii să vorbească în limbi străine în Ziua Cincizecimii. Nouă ni se pare de neînțeles că Isus Hristos, care cunoștea caracterul lui Iuda, să facă din el casierul ucenicilor. Lui Naaman i s-a părut absurd ca apele noroioase ale Iordanului să aibă mai multă putere vindecătoare decât riurile limpezi ale Damascului (2 Regi 5,12). Crucea lui Hristos a fost disprețuită de greci ca mijlocul cel mai josnic pentru salvarea lumii (1 Cor. 1,18-24). Lui Ioan Botezătorul i s-a părut nepotrivit ca el să boteze pe Fiul lui Dumnezeu (Mat. 3,13-15). Totuși aceste inconsecvențe sînt rezolvate cînd se ia în considerare lucrarea și puterea Duhului Sfințit (id. 496). Și așa s-au întîmplat lucrurile și cu Saul: Dumnezeu l-a luat de acolo de unde l-a găsit, și fiind smerit în ochii Lui, l-a invitat să împlinească — sub călăuzirea Sa — propriul Lui plan marelui pentru prosperitatea și bunăstarea poporului ales.

Greșeli cu efecte veșnice

Alta timp cît Saul s-a lăsat condus de Duhul Domnului și cît a manifestat încredere deplină în călăuzirea Lui — odată uns împărat peste Israel — el a avut și succes în îndeplinirea răspunderii care-i revenea. Aceasta s-a dovedit în acțiunea de desfășurare a celor din lăbul din Galaad. Cu această ocazie el a fost gata să cheltuiască (a sacrificat propriii lui boi), și să se cheltuiască pe sine însuși pentru Domnul. Energia și plinătatea posibilităților lui au fost molipsitoare... Încă odată a dovedit faptul că stăpînit de Duhul lui Dumnezeu, el avea să fie călăuzit să facă ce este bine și la timp potrivit. El a fost într-un totuț uitat. Critica oamenilor răi (1 Sam. 10,27), care probabil că se mârșe mult în cugetul inimii lui tăcute, s-a topit în neimportantă.

Dar iată că Saul, cel smerit și curajos, chiar dacă o vreme s-a în-

crezut în Domnul și a fost ascultător, găsindu-se apoi într-o situație grea cînd încrederea lui în Dumnezeu a fost pasă la mare încercare (războiul cu Filistenii, 1 Sam. 13), n-a trecut încercarea cu bine. N-a trecut-o cu bine, pentru că n-a mai dovedit încredere în ajutorul lui Dumnezeu, ci a căutat să se bizuie pe propria lui pricepere. Aceasta l-a dus și la neascultarea față de porunca Domnului ca el să aștepte la Ghitgal șapte zile pînă la sosirea prorocului Samuel. În lipsa prorocului și neavînd încredere în puterea lui Dumnezeu de a-l ajuta la vreme de nevoie, „îmbrăcat cu plătoșă și unelte de război... se înțapășează înaintea altarului și adose jertfă înaintea lui Dumnezeu”, ceea ce lui nu-i era îngăduit să facă. „Dacă în timpul acesta de încercare Saul ar fi dat pe față atenție față de poruncile lui Dumnezeu, Domnul și-ar fi putut realiza voința Sa prin el. Gestul lui greșit a arătat însă că el nu era în stare să reprezinte pe Dumnezeu în fața poporului Său. Dacă Saul ar fi fost credincios, împărăția lui ar fi fost întărită pentru totdeauna, dar pentru că s-a abatut, planurile lui Dumnezeu aveau să fie realizate prin altul”.

Atunci cînd Saul a nesocotit Cuvîntul Domnului și cînd, în loc să se increadă în Dumnezeu, s-a increzut în sine însuși, Duhul Domnului l-a părăsit și cel „ales” a ajuns să fie lepădat. De aici înainte el avea să meargă — la îndemnul unui duh străin — din greșeală în greșeală. Pentru a câștiga încrederea poporului în el, deși „căzuse în dizgrația lui Dumnezeu”, în loc să-și umilască inima în pocăință, a căutat să înlocuiască adevărata evlavie prin rîvna pentru formele religiei. Deși cunoștea fapta lui Hofni și Fineas care aduseseră chivotul pe timpul de bătaie, el dă poruncă preotului Abia: „Adu încoace chivotul lui Dumnezeu” (1 Sam. 14,18). În felul acesta a căutat să scape de prezența, sprijinul și mustrările profetului Samuel.

„Duhul Sfințit a fost dat lui Saul pentru a-i lumina mintea și pentru a-i împlini inima. El primise prin profetul lui Dumnezeu anumite învățături și îndemnuri. Cu toate acestea, cît de mare a fost abaterea lui! Istoria vieții primului împărat al lui Israel ne înfățișează exemplul dureros al puterii deprinderilor rele din tinerete. Saul nu iubise pe Dumnezeu și nu s-a temut de El în tineretea lui, iar duhul cel furtinos, pe care nu-l obișnuise cu supunere din tinerete, era întotdeauna gata să se revolte împotriva autorității divine” (P.P.672). Aceasta l-a făcut să cadă din greșeală în greșeală. „Umilința lui Saul se continuă pînă seara... cu toate că „ziua aceea a fost obositoare pentru bărbații lui Israel”, care luptaseră din greu (1 Sam. 14, 24). Această poruncă a lui Saul a dus în ziua aceea la călcarea unei porunci a lui Dumnezeu, deoarece poporul fiind „foarte obosit, s-a aruncat asupra prăzii. A luat oi, boi și viței, i-a jungat pe pămînt

și i-a mîncat CŪ SÎNGE CŪ TOT” (1 Sam. 14,32; Lev. 7,26). Și tot ca urmare a acestei neșabuite porunci a lui Saul, Ionatan, fiul său, și-ar fi pierdut viața dacă poporul nu l-ar fi scăpat de la moarte (vers. 44,45).

Dacă la acestea mai adăugăm și marea lui greșală de a nu asculta de porunca Domnului cu privire la Amalec, înțelegem temeinic mustrării pe care i-o face prorocul Samuel, în Numele Domnului, cînd zice: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decît jertfele”. „Căci neascultarea este tot atît de vinovată ca și ghicirea...” (1 Sam. 15,22-23). Saul susținuse că a „ascultat glasul Domnului” (vers. 20). Numai o inimă perversă, încăpătinată, va încerca să prezinte neascultarea ca ascultare. Prin această pretenție, Saul a făcut dovada cît de departe se îndepărtase de calea dreptății. „Saul n-a reușit în această mare punere la probă a caracterului. Chiar Samuel, care pe-irecuse noaptea în rugăciune către Dumnezeu în favoarea lui Saul, ca sentința de lepădare să poată fi retrasă” (P. P. 630), a fost umplut de indignare cînd a văzut dovada răzvrătirii lui. Pentru că Saul lepădase pe Domnul, cerul l-a părăsit, lăsîndu-l pe calea propriei lui alegeri. Și îndepărtarea lui de Domnul a fost atît de mare încît, spre sfîrșitul vieții lui, a ajuns să ceară sfat chiar de la Satana, prin vrăjitoarea din Endor (1 Sam. 28,7-8).

„Aceste lucruri... au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor” (1 Cor. 10,11). Și ce putem noi învăța din ele? Ce trebuie să reținem ca învățătură pentru noi care trăim, cu adevărat, în aceste vremuri de pe urmă?

Noi nu cunoaștem ce lucruri mari se hotărăsc atunci cînd Domnul ne pune la încercare. Siguranța există numai în ascultarea cea mai strictă de Cuvîntul lui Dumnezeu. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sînt făcute cu condiția credinței și ascultării. O făgăduință a lui Dumnezeu în care cineva nu crede, față de el nu se va împlini, dar se va împlini față de cel care n-o pune la îndoială, ci o primește prin credință și este gata să asculte de glasul Domnului. Cel care nu ascultă, desființează, pentru sine, împlinirea bogatelor binecuvîntări ale Sfîntelor Scripturi. Nu trebuie să ne luăm după pornirea sentimentelor noastre. Să primim la voința descoperită a lui Dumnezeu, și să umblăm așa cum ne arată poruncile Lui precise, oricare ar fi situația în care ne-am afla. Să fim siguri că pentru sufletul credincios Dumnezeu va purta întotdeauna de grijă” (P.P. 676).

Pentru aceasta avem nevoie de continuă prezență a Duhului Sfințit în viața noastră. Să-L cerem de la Domnul în rugăciune fierbînte, ca Învățător, Călăuză și Ajutor pe calea umblării noastre spre Împărăția Cerurilor.

Comitetul Uniunii

Dacă Mă iubiți...

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” Ioan 14,15-16.

În aceste zile de reculegere spirituală, să îndreptăm atenția noastră spre dragostea lui Dumnezeu materializată în truparea Fiului Său care prin jertfa de pe Golgota ne-a răscumpărat din păcat și moarte, iar prin învățătura și pilda Lui, ne-a arătat cum se înfățișează adevărata religie care sfințește viața omului, și-l readuce în armonie cu Dumnezeu.

Adevărata religie prezentată de Domnul Hristos se înfățișează printr-o latură sufletească ce cuprinde simțirea, afecțiunea și dragostea noastră față de El; precum și printr-o latură practică care se arată în faptele noastre de zi cu zi prin păzirea poruncilor Sale. Ambele sînt indisolubil legate. O ilustrare a faptului că ele trebuie să meargă împreună ne este oferită de către Dumnezeu Tatăl. El a iubit familia omenească, mai cu seamă atunci cînd ea s-a înscris pe panta decăderii, și drept urmare, „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16. Între cele două aspecte, latura sufletească este prioritară.

În decursul timpului, s-au făcut multe încercări ca religia lui Hristos să fie denaturată într-un fel sau altul. Diversitatea concepțiilor și a practicilor religioase stau ca mărturie în această privință. Unii au subliniat doar latura sufletească a învățăturilor lui Hristos, considerînd că totul s-ar reduce doar la iubire. Însă pasajul biblic citat mai sus arată că latura sufletească este doar factorul primordial în viața de credință și în nici un caz, unicul. „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele”. Acolo unde lipsește latura practică, religia Biblică este amputată și redusă doar la o simplă teorie. Alții, deși recunosc valabilitatea ambelor laturi, denaturează religia Domnului Isus, inversînd ordinea stabilită de Mîntuitorul și considerînd aspectul practic ca fiind prioritar. În citatul de mai sus, Domnul Hristos precizează adevărul că întotdeauna faptele ascultării de cuvintele Sale sînt doar rezultatele și roadele iubirii față de El.

Poporul Israel din vechime credea că faptele de ascultare față de Legea lui Dumnezeu erau urmarea poruncilor cuprinse în ea. Pentru aceasta, ei se arătau foarte grijulii să le cunoască pe toate și să le împlinească cu credincioșie. Tot ceea ce înfățișuiau pentru Dumnezeu și pentru semenii lor pornea din simțămîntul obligativității și din dorința de a obține avantajele materiale sau spirituale. Unul dintre exponenții acestei greșite mentalități s-a apropiat de Domnul Hristos și L-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” Matei 19,16. Cu alte cuvinte, el a venit să întrebe: „Învățătorule, aș dori să știu, în afară de poruncile cuprinse în Legea Morală, mai sînt și altele? Pentru ca nu cumva, necunoscîndu-le și neîndeplinindu-le să mi se pună în discuție mîntuirea și viața veșnică”. El nu-și punea problema dacă trebuie să iubească ceva, ori pe cineva. Această problemă el o socotea rezolvată. El se iubea pe sine și considera că totul este în regulă. Dar în sufletul său nu era mulțumit, fapt pentru care a și pus întrebarea de mai sus.

În răspunsul dat, Domnul Hristos a arătat acestuia, precum și tuturor aceluia care se află în aceeași situație, că satisfacția sufletească pe care o dorește se află în manifestarea unei iubiri neegoiste. Numai dragostea trebuie să fie motivația care să stea la baza oricăror fapte și prin care cineva poate să intre în bune relații cu Dumnezeu și cu semenii săi. Domnul Hristos a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta, ...și pe aproapele tău ca pe tine însuți” Marcu 12,30-31.

Interlocutorul Domnului Isus era invitat să înțeleagă faptul că el trebuie să iubească pe Cineva, și că Acela era Isus, și în rest, totul avea să urmeze în mod natural și ca o expresie a iubirii față de El. Și către încheierea misiunii Sale pămîntești Domnul Hristos a subliniat încă odată acest adevăr prin cuvintele: „...Ori de cîte ori n-ați făcut... Mie nu Mi-ați făcut” Mat. 25,40.45.

Cînd a auzit el că de atunci înainte trebuia să iubească pe Altcineva, adică pe Isus, și că iubirea sa trebuia să se materializeze prin fapte bune față de toți aceia care sînt creaturile lui Hristos, a plecat intristat. Pe cînd pleca, Isus S-a uitat țintă la el și l-a iubit (Marcu 10,21). Într-adevăr, cînd Dumnezeu S-a uitat la familia omenească, la cei egoiști, la cei răi, la cei păcătoși și chiar la aceia care batjocoreau și crucificau pe Fiul Său, i-a iubit cu adevărat; i-a iubit în așa măsură încît a făcut totul pentru salvarea și mîntuirea lor. Iar omul, cînd s-a uitat spre Dumnezeu, l-a întors spatele. De la această despărțire nu se mai amintește nimic despre interlocutorul Domnului Hristos. Această experiență arată că eșecurile în viața de credință sînt eșecuri în a iubi pe Isus.

„Dacă Mă iubiți!...” Adesea afirmăm cu emfaz că iubim pe Domnul Isus. Dar mă întreb: Il iubim noi pe Isus ca persoană? Sau iubim ceea ce ne oferă El, cum ar fi bunurile materiale prin care ne menținem existența, viața și sănătatea de care ne bucurăm; iertarea și curățirea păcatelor noastre datorită jertfei de pe Golgota; sau perspectiva viitoare a vieții veșnice? Mama fiilor lui Zebedei ne ajută să facem o analiză a interiorului nostru. Într-o vreme cînd Învățătorul venit de la Dumnezeu era tăgăduit de către foarte mulți dintre iudei cu prilejul unei convorbiri ce au avut-o împreună, ea L-a recunoscut ca fiind Mesia, ca fiind Acela care urma să Se așeze pe tronul lui David. Cu acea ocazie, ea a cerut lui Isus următoarea favoare: „Poruncește ca în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stînga Ta” Mat. 20,21.

Este clar. Această mamă iubea mai mult locurile de lingă Isus. Este posibil ca în mîntea ei să-și fi făcut loc următorul calcul: Dacă eventual, pe tronul lui David ar fi așezat altcineva, locurile de la dreapta și de la stînga să fie rezervate pentru fiii mei. Nu e de mirare că ceilalți ucenici auzind cererea ei, au devenit geloși. Acest păcat se naște acolo unde mai multe persoane rivnesc același loc și unde se pare că unul a obținut un oarecare avantaj.

Dacă această mamă ar fi iubit cu adevărat pe Isus, ar fi cerut ca fiii ei să fie ajutați să devină asemenea Lui în desăvîrșirea caracterului, în posedarea virtuților divine și în sfințenia slujirii. Și dacă toți ceilalți ucenici ar fi făcut din Isus obiectul afecțiunii lor, cu cît s-ar fi apropiat mai mult de El și ar fi devenit asemenea Lui în caracter, cu atît s-ar fi apropiat și unul de altul. Dar cum stau lucrurile în ceea ce ne privește pe noi? De cîte ori n-am nutrit și noi aceleași simțămînte! O, dacă acum ne-am reconsidera atitudinea și ne-am hotărî să-L iubim pe Isus și nu doar ceea ce ne oferă El! Atunci Dumnezeu Tatăl, ne-ar da „fără plată, împreună cu El, toate lucrurile” (Rom. 8,32).

„Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele”. Poruncile Sale cuprind întreaga învățătură a Vechiului și Noului Testament. În predica de pe munte descrisă în capitolele cinci, șase și șapte din Evanghelia lui Matei, Domnul Hristos a subliniat utilitatea, continuitatea și obligativitatea Legii Morale. În cuvîntarea respectivă, la iubirea față de aproapele, cerință expresă a învățaturii Vechiului Testament, Domnul Hristos a adăugat și iubirea față de vrăjmași. La in-

terzicerea de a ucide cu sabia, bine știind că oricine scoate sabia de a ucide cu pieri, El a adăugat și interzicerea de a ucide cu limba. La condamnarea pentru comiterea adulterului, Domnul Hristos a adăugat și condamnarea dorinței sau a intenției de a păcătuți. Iar la recomandarea de a fi milostivi față de cei în nevoie, Mintuitorul a adăugat recomandarea de a se merge cu binefacerea până la punctul de a oferi chiar și a doua haină, etc., etc. Poruncile și cerințele Domnului nostru Isus Hristos erau o reflectare a propriului Său caracter. De aceea El invita pe toți ascultătorii Săi interesați: „Veniți... și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11,28-29).

Din cele arătate mai sus rezultă că Domnul Isus n-a renunțat la poruncile date de Dumnezeu pînă la data respectivă, ba chiar a adăugat și altele. Și dacă judeii considerau că poruncile ce le aveau deja erau greu de îndeplinit, atunci, cele arătate de Isus erau și mai grele. Mai mult, în contextul capitoului patru sprezece din Ioan, este cuprinsă și înștiințarea că El urma să Se reîntoarcă la ceruri, iar ucenicii Săi aveau să rămînă singuri. Atunci, ei și-au zis: După cuvîntul ce ni l-a arătat, de atunci înainte, noi trebuie să păzim cu sfințenie toată învățătura ce ne-a fost transmisă prin cuvînt și exemplu, și s-o transmitem mai departe în întreaga lume. Ori, această cerință, pentru noi înseamnă o imposibilitate. Astfel că sub apăsarea acestor responsabilități, inimile lor s-au umplut de neliniște iar fețele lor s-au întristat.

Privindu-i cu duioșie, Mintuitorul i-a mingiat prin cuvintele: „Să nu vi se tulure inimile. Nu vă faceți probleme. Totul este posibil dacă Mă iubiți. Este adevărat că Eu plec la Tatăl și că în viitor voi veți fi confrunțați cu situații deosebite, dar, dacă în voi rămîne iubirea față de Mine, Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngietor, un alt Sfătător, un alt Călăuzitor. Dumnezeu Tatăl vă va da pe Cineva care este Atotștiutor și Atotputernic, și anume, pe Duhul Adevărului, adică pe Duhul Sfînt, care să fie și să rămînă cu voi în veac. Prin ajutorul Său voi veți împlini tot ceea ce ați auzit de la Mine și tot ceea ce ați văzut în Mine; iar în plus, voi veți învăța și pe alții să facă la fel. Și toate acestea, numai dacă Mă iubiți.

Este încurajator pentru noi să cunoaștem faptul că, atunci cînd Domnul Isus Se afla pe lemnul crucii, murind ca înlocuitorul celor păcătoși, prin Duhul Sfînt, ucenicii au înțeles semnificația actului de jertfire, și în inimile lor s-a născut o iubire pentru Isus care n-o avuseseră niciodată pînă atunci. Ea a constituit forța care i-a determinat să trăiască o viață sfințită și să aducă la îndeplinire lucrarea ce li se încredințase.

Faptele apostolilor dau mărturie cum ucenicii au fost insultați, bătuți, chinuți și dați morții datorită crezului și a învățăturii pe care o propovăduiau. El au răbdat cu bărbăție totul pentru că iubeau pe Domnul și Mintuitorul lor. În localitatea Listra, apostolul Pavel a fost maltrătat îngrozitor și tîrit afară din cetate crezîndu-l mort, pentru că dădea mărturie despre iubirea lui Dumnezeu față de cei cuprinși de idolatrie. Cînd prin harul lui Dumnezeu el și-a revenit, s-a reîntors în cetatea care-l dusese la un pas de moarte, pentru că iubea atît de mult pe Isus și pe aceia pentru care a murit Hristos, încît era dispus să facă orice pentru mîntuirea lor.

Cînd cineva ține credința lui Isus și învățătura Evangheliei pentru a împlini niște porunci, el va fi mereu preocupat de a ști precis ceea ce are de făcut, pentru ca, nu cumva să depășească cu ceva ce i s-a cerut. Dar atunci cînd respectivul ține credința care a fost dată sfinților odată pentru todeauna, din iubire pentru Hristos, el va avea simțămîntul că a făcut prea puțin; iar cînd a îndeplinit ceea ce era necesar, va avea regretul că n-a făcut și mai mult.

Un pastor a primit vizita unei credincioase a comunității sale care fusese izgonită din cîminul conjugal de către soțul ei necredincios. În discuția purtată ea a cerut pastorului să-i viziteze soțul, cu care prilej să-l întrebe dacă o iubește. „Adică, să-l întreb dacă regretă fapta sa brutală, interveni pastorul”.

„O, nu! Ci, doar dacă mă iubește.” „Adică să-l întreb dacă eventual dorește să vă reîntoarceți în cîminul dv.” zise din nou pastorul. — Nuu! Ci, doar, dacă mă iubește. „Atunci să-l întreb dacă se angajează ca pe viitor să se poarte cu bună-cuviință?” „Nu, nimic din toate acestea. Ci, doar atît, dacă mă iubește. Pentru că dumneavoastră știți foarte bine că, dacă mă iubește, regretă ceea ce a făcut rău față de mine; mă va readuce în cîminul nostru; și pe viitor se va purta frumos”. „Dar dumneavoastră îl iubiți pe el?” „Da! Îl iubesc și-l iert; îl iubesc și-l suport; pentru că am convingerea că în cele din urmă dragostea ce i-o port îi va transforma inima”. Această membră a bisericii lui Hristos, a înțeles corect care este esența adevăratului creștinism.

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Privit cu atenție și sub călăuzirea Duhului Sfînt, textul introductiv descoperă o sumă de sensuri și de cugetări spirituale. În El este cuprinsă o făgăduință. Domnul Hristos arată că cei sinceri și doritori de a păzi poruncile lui Dumnezeu pot conta pe ajutorul divin. Expresia: „Veți păzi” constituie o garanție de reușită în eforturile personale. Dar acest verset prezintă și un reproș. Domnul Hristos dorește să spună: „Voi nu păziți poruncile Mele pentru că nu Mă iubiți”. Oare, de ce nu Mă iubiți? Tot în el se află și o măsură a vieții de credință: Cît iubești, atîta împlinești; cît iubești, atîta înfăptuiești. De asemenea, în versetul introductiv descoperim și cauza împlinirii sau a neîmplinirii poruncilor lui Dumnezeu; „Dacă în trecut ați împlinit poruncile Mele”, vrea să spună Domnul Hristos, aceasta s-a datorat faptului că M-ați iubit; iar dacă n-ați păzit poruncile Mele, s-a datorat faptului că nu M-ați iubit. Nu căutați o altă cauză, ea nu există. În el se află și un apel pentru a se face o analiză a sentimentelor noastre. El poate fi redat în felul următor: Pe acela pe care-l iubiți, pe acela îl și slujiți. Domnul Hristos spunea că nimeni nu poate sluji la doi stăpîni, pentru că nimeni nu poate iubi două persoane în măsură egală și nici nu poate iubi pe unul și sluji pe celălalt. Dar în acel verset găsim și o provocare din partea Domnului. Dacă Mă iubiți, atunci împliniți poruncile Mele. Dacă Mă iubiți, atunci împliniți cererile Mele. Dacă Mă iubiți, atunci dovediți, și dovediți prin fapte, nu doar prin vorbe. Tot în el mai descoperim și exprimarea unei amărăciuni din partea Domnului: „Ah, dacă pînă în prezent M-ați fi iubit, cîte fapte strălucitoare ați fi înfăptuit! Ah, dacă în prezent M-ați iubi cu adevărat, de cîte realizări v-ați bucura: Ah, dacă în viitor M-ați iubi cum se cuvine, atunci aș face totul prin voi și pentru voi!”.

Și ce ne împiedică pe noi să-L iubim pe Domnul Isus? Oare, nu ne-a iubit El suficient? Ar fi putut face El mai mult pentru salvarea noastră și n-a făcut-o? Nu a sacrificat El suficient pentru a ne răscumpăra? Nu ne-a pregătit El un viitor destul de frumos? Și cum am răspuns noi acestei dragoste? Ce argument ar putea sta în picioare pentru a justifica respingerea ei? Curînd Domnul Hristos va reveni să înlănească pe acela care-L iubesc; să ne unească cu acela pe care i-a iubit. Cît de emoționantă va fi înlănarea celor ce se iubesc! Tu și eu, vom avea parte de ea?

Iată un subiect la care să reflectăm în aceste zile de meditație și de rugăciune! O, dacă am folosi cu toții această binecuvîntată ocazie spre a lăuda pe Domnul pentru dragostea Sa care întrece orice cunoștință! O, dacă fiecare am folosi acest prilej de har și am obține iertarea divină, pentru lipsa noastră de iubire manifestată prin încălcarea poruncilor Sale! O, dacă în această oră ne-am consacra pe altarul lui Dumnezeu cu ferma hotărîre ca pe viitor să-L iubim din toată inima și din tot sufletul nostru!

Fie ca Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să umple inimile noastre cu iubire pentru Domnul Isus Hristos, care să se dovedească prin păzirea poruncilor Sale. Astfel ca la apropiata Sa venire să-I ieșim în întîmpinare, iar El cu dragoste să ne invite în bucuria pregătită de la întemeierea lumii.

Comitetul Uniunii

Alege binele

„Ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești, tu și sămânța ta.”

Deut. 30.19

A ști sau a nu ști să alegi, este un proces de instruire de natură teoretică sau experimentală, obligatoriu sau facultativ, acceptat sau respins, cu urmări fericite sau triste, care afectează interese personale sau colective, cu rezultate imediate sau în timp, de durată limitată sau de durată veșnică.

Alegerea este privilegiul, dreptul și obligația omului; este demnitatea și prestigiul omului; este creditul, recomandarea și invitația Creatorului. Datorită opțiunii libere omul poate să iubească, să lucreze și să se devoteze. Capacitatea voinei omului nu se definește prin „a face” sau „a nu face”, ci prin aceea de a alege să faci sau nu. Omul este și i se poate pretinde a fi o persoană morală, tocmai pentru faptul că este considerat o ființă care știe, poate și vrea să se exprime prin capacitatea sa de „a alege”. Astfel, el a fost înzestrat cu rațiune, imensa bogăție a omului, care-l face util și responsabil și care-i crează un echilibru lăuntric. Cele două coordonate ale ființei omeneste, libertatea de alegere și rațiunea, fac din fiecare om, prima ființă din regnul pe care-l reprezintă. E numai normal ca cele două să se îmbrățișeze armonios și să creeze astfel împreună „omul adevărat”. Căci pe omul adevărat îl găsim totdeauna acolo unde găsim și acordul libertății de alegere cu rațiunea. Rațiunea luminează, libertatea hotărăște. Rațiunea propune, libertatea acceptă. Rațiunea învederează, libertatea răspunde.

În raporturile omului cu Dumnezeu, alegerea poate însemna respect, apoi ascultare, supunere, credincioșie, devotament, sacrificiu și nu mai puțin, iubire. Căci ce poate fi respectul? Nu poate fi el temelia alegerii? Și ce poate fi ascultarea? Nu este ea oare afirmarea alegerii? Supunerea însăși, nu este ea oglindirea alegerii? Dar credincioșia, nu este ea rezonanța alegerii? Vorbind despre devotament, înțelegem că el este de fapt tributul alegerii, și referindu-ne la sacrificiu, știm că acesta este încoronarea alegerii, pentru ca să conchidem cu iubirea, care nu poate fi altceva, decât diadema alegerii. Iată deci liniile principale ale personalității noastre, prin care ne exprimăm atunci când facem o alegere: respect, ascultare, supunere, credincioșie, devotament, sacrificiu, dragoste. Este desigur simplu de înțeles că nu putem rămâne oameni adevărați, circumserși în lumina demnei noastre personalități atunci când, printr-o eronată înțelegere am alege aroganța, răzvrătirea și

confruntarea sau când am alege infidelitatea, ipocrizia, egoismul sau ura.

În lumina acestor lucruri, expresia „a ști sau a nu ști să alegi” apare ca o idee ce atinge și încorporează marile noastre interese cu implicații actuale sau viitoare, materiale sau spirituale, vremelnice sau veșnice și se poate referi atât la oameni cât și la îngeri, căci oamenii ca și îngerii au fost creați după aceleași veșnice principii. Aceste principii au stat la baza conceptului universal de creare a tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, după înțelepciunea Celui care „zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă”.

Lui Dumnezeu I-a plăcut ca Universul să fie populat cu ființe inteligente, capabile de a reflecta iubirea Sa infinită și caracterul Său desăvârșit. I-a plăcut să aducă la existență și să dea viață prin puterea și mijlocirea Logos-ului. „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu”. Din veșnicie în veșnicie, Universul lui Dumnezeu trăia în pace și bucurie. Totul era în armonie desăvârșită. Legea iubirii era legea cerului. Totul reflecta slava Creatorului.

Alegerea primului inger — Lucifer

În ambianța aceasta a nesfârșitei fericiri cerești, ce se revărsa din inimă „Părintelui veșnicilor” cel dintâi inger „cel care era, după Hristos, cel mai onorat de Dumnezeu și cel mai înalt în putere și strălucire dintre locuitorii cerului” a făcut o alegere. A știut sau n-a știut să aleagă? Întrebarea pe care ne-o punem noi, trebuia să și-o pună el, și trebuia să și-o pună și aceea care, amăgiți de el, au făcut asemenea lui. Ce dezastru, ce pierderi imense de valori, ce perturbări incalculabile și urmări implacabile nu apărut în urma acestui fel de „a ști sau a nu ști să alegi”.

„Nimic nu a tulburat armonia Universului, pînă cînd a apărut nemulțumirea care a generat întrebări și îndoieli. Lucifer semăna îndoieli cu privire la caracterul lui Dumnezeu, punînd Legile Lui în discuție. El a căutat să denatureze planul de guvernare al lui Dumnezeu, pretinzînd că El nu a fost drept în așezarea legilor și regulilor de credință, pentru locuitorii cerului. El a denunțat rînduieșile divine, susținînd că sînt o restricție a libertății îngerilor și a declarat că scopul său este de a desființa aceste legi, spre a se putea pași spre o viață mult mai înaltă și mai slăvită” (P.P. 34).

Istoria aceasta a marelui lupte dintre bine și rău, de cînd a început

în cer și pînă la prăbușirea finală a răzvrătirii, este de altfel o descoperire a iubirii lui Dumnezeu.

„Deoarece Legea iubirii este temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor dotate cu rațiune, depindea de o viețuire într-o desăvârșită armonie cu marile Sale principii. Dumnezeu cerea de la toate făpturile Sale o servire din iubire, o servire care să vină, dintr-o dreaptă prețuire a caracterului Său. El nu are nici o plăcere într-o ascultare constrinsă, ci dă la toți libertatea — posibilitatea alegerii — unui serviciu de bună voie, din inimă... Atîta timp cît toate ființele create recunoșteau legămîntul iubirii, un acord desăvârșit domnea în Universul lui Dumnezeu. Cetelor cerești le producea o deosebită bucurie, să aducă la îndeplinire intențiile Creatorului. Ele erau fericite că puteau reflecta mărirea Sa și vesti laudele Sale” (id.).

Dar Lucifer a ales altfel. A ales să hrănească în inima lui aspirația de a fi deopotrivă cu Dumnezeu, a ales să cultive năzuința de a câștiga slujirea și închinarea creaturilor, a ales să interpreteze tendențios cuvintele și planurile Creatorului, a ales să răspîndească spiritul de nemulțumire printre îngeri și să acuze de indiferență față de interesele cerului, pe îngerii care nu s-au aliat cu el, a ales să respingă avertizarea făcută cu dragoste de Sfaturile cerești, a ales să refuze iertarea oferită, a ales să lupte chiar împotriva propriilor sale convingeri, că atitudinea lui nu era motivată și că cerințele divine erau drepte.

Astfel Lucifer, părtașul mării lui Dumnezeu, păzitorul Tronului Său, prin propria lui alegere deveni Satana. Împotrivorul lui Dumnezeu și a ființelor sfinte și chiar pierzătorul acelor, pe care ceral îi încredințase conducerii și ocrotirii lui.

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor. Fiu al zorilor?” se miră profetul și se întreabă împreună cu noi. Răspunsul pentru toți e limpede: prin propria sa alegere, printr-o rea, arogantă, primejdioasă, neinteligentă și neînțeleaptă libertate de alegere.

Alegerea primului om — Adam

Totul în natură se află sub legi bine stabilite, ce nu pot fi nesocotite. Aceste legi acționează în puterea Creatorului lor, care a făcut din natură tronul văzut al slavei divine. Natura este marele artist și decorator, marele poet și marele muzician al lui Dumnezeu. Să căutăm numai s-o înțelegem și s-o iubim. E tot ceea ce ne cere pentru a mîngia, înfrumuseța și întări viața noastră. Să nu uităm deci niciodată, că fiecare e dator să se supună legilor naturii.

În timp ce totul în natură e guvernat de legi naturale, numai omul, singurul dintre toate celelalte ființe care locuiesc pe pământ, este răspunzător față de Legea Morală. Numai El, care constituie capodopera creației, are facultatea de a înțelege cerințele lui Dumnezeu, de a pricepe dreptatea și binefacerea Legii Sale. De aceea de la primul om s-a cerut o ascultare, bazată pe exercitarea liberă a dreptului inalienabil de „a alege”. Și el a ales!

A ales să pună la îndoială iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu, a ales o curiozitate nesfințită, a ales să creadă că ar avea un avantaj din călcarea Legii lui Dumnezeu, a ales să discute cu șerpele, a ales nu numai să se atingă dar să și mănince din pom, a ales într-un cuvânt, moartea.

Minciuna a învins, iar Satana câștigase. Adam era prizonierul păcatului și morții. Acum se deschidea cortegiul nesfârșit de onorocire și vaiuri. Respectul, ascultarea și supunerea, fuseseră uitate, credințioșia, devotamentul, sacrificiul și iubirea fuseseră nesocotite. Printr-o simplă alegere, ființa creată le șterse pe toate de pe tabla obligațiilor morale. „Vai de voi pământ și mare, căci prin alegerea primului om a intrat păcatul în lume, și prin el a intrat moartea”. Ce nemăsurată pagubă, ce alegere fatală, ce destin tragic, ce pierdere veșnică, ce blestem pentru natură, ce fluxiu de neleguire se revărsă peste lume, ce porți largi se deschid spre infern!

Alegerea primului fiu — Cain.

Și astfel, dându-și seama de abisul în care îl cufundase propria lui alegere, întâiul om părăsi Paradisul, cu durerea unui desmoștenit în suflet, și cu întristarea că a rănit inima, care se arătase plină de har, a Cereșului său Părinte. Acum se prinse cu toată puterea lui de măreața făgăduință a Domnului, că totuși, a fost făcut un plan pentru salvarea lui și a întregului neam omenesc. Planul acesta de răscurpărare prevedea că Isus, fiul Tatălui, Ilustrul Suveran al cerului, să se interpună între păcătos și pedeapsă, să ia asupra-și vina și ocară păcătosului, să facă ispășire pentru legea călcată și răscumpărându-l de sub blestemul legii, să-l aducă din nou, în armonie cu cerul. „O, taină a mântuirii, taină a iubirii lui Dumnezeu care jertfește totul, pentru o lume care nu L-a iubit deloc! Cine poate cuprinde adâncimile acestei iubiri care întrece orice cunoștință? Iubirea va nimici pe cel care stăpânise asupra morții și va recâștiga împărăția pe care omul a pierdut-o.

Fii lui Adam, Cain și Abel trebuiau să predea această sfințită făclie a nădejzii, să dovedească ascultarea lor față de Dumnezeu; și față de planul Lui și să aducă jertfă pe întâii născuți ai turmelor lor.

Astfel se ridicară două altare, se aduseră două jertfe, se manifestară două atitudini dar căzu din cer un singur foc. Focul din cer, mistui doar jertfa lui Abel, fiindcă acesta prin credință „adusesse o jertfă mai bună”. Abel alege credința și ascultarea, iar Cain, necredința și revolta. El alege independența lui, meritele și munca lui, alege să nesocotească porunca expresă a Domnului. Lui i se lăsase libertatea alegerii. Și alegerea lui, a fost începutul unui nesfârșit șir de nenorociri.

La nașterea lui, aceea care s-a numit „mama tuturor celor vii spusese: „Am căpătat 'un om' cu ajutorul Domnului”.

O, nefericită! Kamele, de ce te bucuri? O, de ar fi cel născut din tine, cum ai zis „un om”. De unde să știi tu, că alinți la pieptul ce-ți tresală de speranțe nu „un om” ci o fiară. „Cain”, simbol al primei jertfe imperfecte, al primului efort de a câștiga cerul prin strădănițe omenșii, prima neplăcere a Domnului dincoace de porți, primul germen blestemat de minie satanică, primul gând de răzbunare, primul viclesug și primul omor fratricid; prima iresponsabilitate, primul sințge vărsat care „strigă” și primul fugar de el însuși, de conștiința lui, de urmările păcatului lui. Cu pece-tea de ucigaș pe frunte, stăpinit de-o veșnică teznă, rătașea ca o țiară hăituită străbătând pusturiile și găsindu-și odihna numai în clipa morții. Acesta a fost prețul ignorării cunoștinței și privilegiului de „a ști să alegi”.

Cain, tu prim personaj negativ, cufundă-te în uitare, dispați în neant... Dorim o lume fără Caini!

Alegerea lui Abel

Abel, cuprins și impresionat de marile principii ale mântuirii, se recunoscu pe sine neputincios și păcătos, văzu păcatul și pedeapsa lui îngrozitoare — moartea. El aduse pe altar animalul căruia îi sacrifică viața și recunoscu astfel pretențiile Legii călcate.

Prin sințgele vărsat, el privi la jertfa viitoare a Mielului lui Dumnezeu, muribund pe crucea de pe Golgota și crezind în ispășirea ce avea să fie făcută acolo, primi mărturia că este drept și că jertfa sa este primită. Abel alege credința și ascultarea, chiar dacă aceasta l-a costat viața. „Și Cain s-a ridicat împotriva fratelui său; Abel și l-a omorât...”

Deznodământ incredibil. Pentru ce este ucis cel neprihănit? Care este legitimitatea urii devastatoare? „Fiindcă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său bune”.

Abel, tu, primul suflet de sub altar, nevinovăția ta, îți va aduce o veșnică onoare! O, tu prin exemplu de ascultare desăvirșită, învăță-ne să ne păstrăm legămîntul făcut cu Dumnezeu, prin sacrificiu!

Tu, stîlp al credinței în Templul eternității, te-așzim peste milenii... căci sințgele tău, vorbește încă! Fie binecuvîntată jertfa neprihănitii tale! Tu ai știut să alegi!

Cain și Abel reprezintă două clase, care vor exista în lume, pînă la sfîrșitul timpului. Una se va încrede în jertfa pentru păcat adusă pentru ei, iar alta va căuta să se încreadă în propriile ei merite, aducînd o jertfă fără puterea mijlociilor divine.

Adevărata credință... se va da pe față prin ascultare față de toate cerințele lui Dumnezeu și se va încrede numai în meritele lui Hristos.

În aceste zile de o deosebită examinare spirituală a bisericii noastre, este bine să luăm aminte la următoarele cuvinte inspirate:

„Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotăriri sau care face alegerea. Totul depinde de dreptă lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoria lor este aceea de a o exercita.

„Toți urmașii lui Adam au puterea să respingă Duhul Sfînt; puterea alegerii le aparține. Ei dispun de libertatea de acțiune; pot fi ascultători în numele și prin harul Mîntuitorului, sau neascultători, suportînd consecințele”. G.W. 174.

Dorințele de bine și de sfințire sînt foarte bune. Dar dacă ne lîmîtăm numai la dorințe, ele nu ne vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde, deși au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung însă acolo ca să-și supună voința lor lui Dumnezeu. Și nu aleg chiar acum să fie adevărați creștini”. C.H. 48.

Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să-I predăm lui Dumnezeu simțămintele noastre; dar putem alege să-I slujim. Noi putem să-I dăm voința noastră; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsire cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului Sfînt. Simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar gîndurile vor fi în armonie cu El”. C.Hr. 48.

Sîngele ispășitor al mîntuirii

(urmărire din pag. a 4-a)

Fiecare dintre noi, deci, asemenea israeliților răzvrățiți din vechime, a fost mușcat de șarpele cel vechi numit diavolul și Satana. Fiecare dintre noi purtăm în dreptul nostru sentința de moarte (Rom. 5, 12-19; 6,23). Fiecare dintre noi a contribuit cu povara păcatelor sale la moartea lui Isus Hristos pe crucea Golgotei. Și fiecăruia dintre noi îi este oferită viața și vindecarea.

„Cum?“ se vor întreba cei interesați. Privind, ceea ce constituie un act al credinței. Trebuie să trăim acum, și trebuie să primim acum darul pe care efortul omenesc nu-l va putea realiza niciodată, dar care dă viață, certitudine, ocrotire, iertare și vindecare. Darul harului este al nostru și pentru noi acum, dacă vom veni în credință la El, care a fost schimbat prin Mielul Jertfit sau șarpele ridicat în pustie (pustia păcatului). „Întoarceți-vă la Mine, și

veți fi mîntuiți toți cei ce sinteți la marginile pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu, și nu altul“ (Is. 45,22). Datoria noastră în ceea ce privește lucrarea mîntuirii, nu este aceea de a lucra pentru realizarea ei, ci a privi cu credință la Hristos și a asculta în totul totulul tot de El.

Comitetul Uniunii

Domnul Hristos Păstorul nostru

(urmărire din pag. a 8-a)

Să ne aplecăm asupra Sfințelor Scripturi și să revizuim doctrina biblică punct cu punct. Să vedem cum Dumnezeu a călăuzit biserica Sa pînă acum. Să înlăturăm temerile, să le depunem în mîinile iubitorului nostru Tată și să lăsăm toate problemele și lucrurile pe care uneori nu le înțelegem, în grija Sa. Să cercetăm sfatul inspirat al Spiritului Profetic. Să ne adresăm fraților cu experiență și să le primim

sfaturile cu un spirit iubitor, smerit și sincer, gata de a primi și a învăța. Să fim deci sinceri și plini de încredere și nu va fi nici un motiv de îndoială și înțelegere greșită. Dacă Core, Iuda sau Lucifer ar fi urmat această cale, cite tragedii n-ar fi fost evitate.

Avînd în vedere lucrarea desăvirșitoare a harului lui Dumnezeu și dorința puternică a cerului de a realiza făgăduința făcută celor mîntuiți să aplecăm inima și ființa noastră la cuvintele înțelepciunii divine ce ne spune: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvirșit într-un gînd și o simțire“ (1 Cor. 1,10). „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelunga răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii“ (Efes. 4,1-3).

Comitetul Uniunii

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție, format din: D. Popa, redactor-șef;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

Membri: N. Popescu; N. Dumitrescu și C. Toma.

*Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3,
Tel. 90/20.76.65*